

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

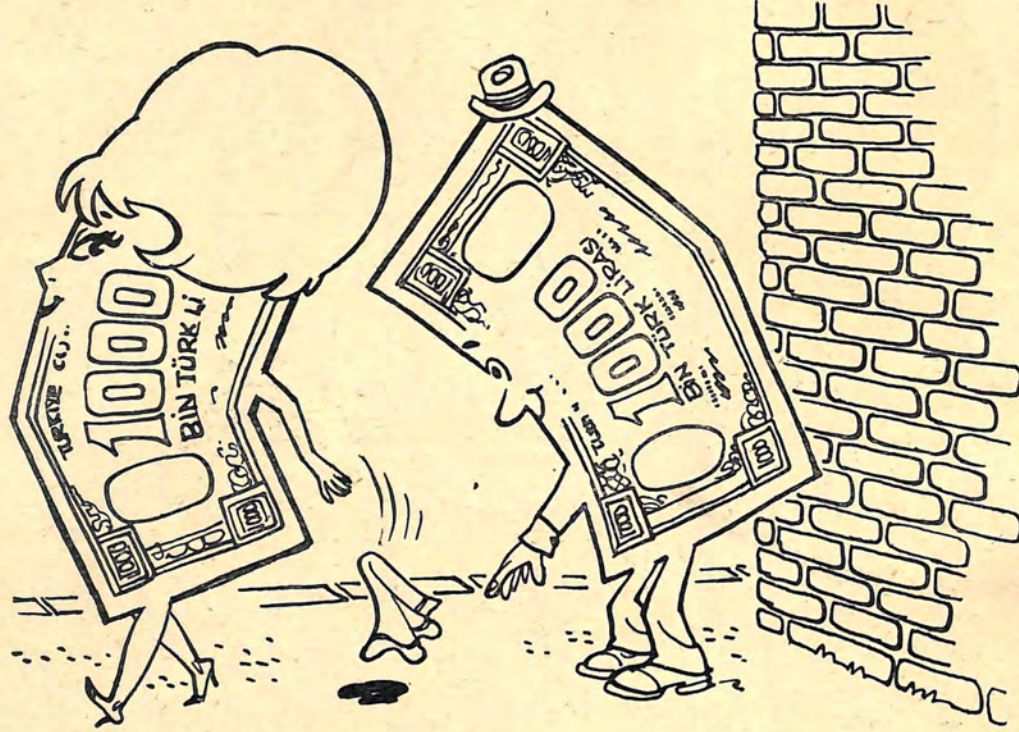
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Aklaka

Nasrettin Hoca — Boşuna yorulma,
ben vaktiyle denedim, tutmadı!..

Türkiye İş Bankasında buluşalım...

1967 yılında:

15 MİLYON

130 APARTMAN DAİRESİ

5 ADET	100.000 LİRA
200 ADET	10.000 LİRA
400 ADET	5.000 LİRA
1000 ADET	1.000 LİRA

ayrıca
30 000 ADET
para ikramiyesi

Bu sene tasarrufların buluşma yeri Türkiye İş Bankasıdır. Çünkü bu yıl Türkiye İş Bankası tasarruf sahiplerine tam 15 MİLYON LİRA ikramiye veriyor.

15 Milyon liralık ikramiyelerin ilk çekilişine katılabilmek için tasarruflarınızı 7 Nisan akşamına kadar Türkiye İş Bankasına yatırmakta acele ediniz.

Merakla beklenen ve 24 Martta yapılacak olan SERVET KEŞİDESİ için Türkiye İş Bankasına yatırmış olduğunuz tasarrufları muhafaza etmelisiniz.

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paramızın... istikbalimizin emniyetidir.

AKBABA

Yıl: 45 Cilt: 12 Sayı: 8 * Başyazarı: Yusuf Ziya ORTAÇ * 15 Şubat 1967

Başbakanla bir konuşma

KİM olursa, hangi parti olursa, ister A.P., ister C.H.P., ister Y.T.P., ister ötekilerden biri, her iktidara yardımcı olmak, kalemlerimizin vatanseverlik borcudur. Ama ömür boyunca değil, bir süre.. Bir hizmet süresince.

Gizli maksat güden, gözü dönmüş, hırslı bir azınlığın dışında, sizler her tanınmış imza tuttu. Bu, ne özel bir yakınlıktır, ne özel bir sevgidir, ne özel bir çıkardır.

Ben, sizin yüzünüzü görmeden, sesinizi duymadan, bir merhabasız dostunuz oldum kendi gücümce, kendi çapımca. Neden? Ne alışverişim var sizinle? Ne isterim sizden? Ne verebilirsiniz bana?... Milletvekilliği mi? İdare meclisi üyeliği mi?... Ben öyle teklifleri, hattâ teklifleri de değil, ricaları onbeş yılın gerisinde bıraktım!

Ama, şu şarklı fesadını, hem okurlar bilmelidir, hem siz: Hâlâ A.P. iktidarına destek olan kalemlimiz, nice alçaklar gözünde bir dilencil değneğidir!

Politika ahlakı bu...

Şunu bilmelisiniz ki sayın Demirel, vazifeli parti gazeteleriniz, vazifeli parti yazarlarınız dışında sizler tutanlar, sizi savunanlar, sizin başarınızı isteyenler, sadece, ama sadece, Türk vatanının, Türk milletinin çağdaş medeniyet içinde mutlu olmasını isteyenlerdir.

Bu açıklamadan sonra, beş duygunuzun, hattâ altıncı duygunuzun bile dikkatini çekerek sorayım: İktidarınız üstünden bir buçuk yıl geçti. Bu zaman ölçüsü içindeki hizmet sonuçlarından memnun musunuz?

Ben, sahiden üzülererek söyleyim ki, vatandaş Yusuf Ziya Ortaç olarak memnun değilim...

Lütfen açıkla mısınız sayın Demirel: Güzel ve ışıklı yarınlara edebiyatının dışında yürekli aydınlatacak, hangi sosyal, hangi kültürel, hangi politik ve hangi mâli, iktisadî, ticarî başarı var?

Millî Eğitim Bakanlığı, büyük aydınlar kadrosu ile tam bir huzursuzluk içindedir. Milletlerin hayatında beş yıla, on yıla sayı denmez. Ama insanların hayatında beş yıl, on yıl, bir lise, bir üniversite kapısından girişle çıkış süresidir. Böyle kısa bir zamanın çekimeli huzursuzluğu bile, yarınlara sahibi bir gençliğin nasıl bir hava içinde yetiştiğini göstermeğe yetmez mi?

Üniversiteler, öğretmenleri ve öğrencileriyle iki düşman cepheye ayrılmış. Bir gün bakıyoruz, caddeler açık hava dershanesi olmuş, bir gün bakıyoruz, derslere grev, sınıflardaki boş sıraları birer tabut dizisine çevirmiş... Hâlâ, gösteri yürüyüşlerinin ayaklandığı sokaklardan, yedi yılın gerisinde kalmış İhtilâlin sesi geliyor: Kardeş kardeş vurur mu?...

Doğu dağları eşkiya yatağı... Gazetelerde, artık soygun haberi gör-

düğümüz günleri değil, görmediğimiz günleri yadırgıyoruz.

Dağ öyle de şehir başka türlü mü?... Gündüz ışığında apartman soygunlarından tutunuz da benzin istasyonları baskınına ve caddeler ortası kapkaççılığına kadar haydutluğun her çeşidi...

Hangi sinemanın önünde dursanız, karaborsacılar korusu bir ağızdan aynı türküyü çağırıyor:

— Emek numaralı... Melek numaralı...

Kanun saygısızlığı, nizam düşmanlığı her caddede, her meydana «Park yapılmaz» levhalarını seçmiştir: Her yasağın altında bir otomobil yığını, yasağı çiğniyor!

Şehrin ana caddelerinden geçiniz: Gecekondu dükkânları sıra sıra... Büyük Postahane önünde yere dökerek çakmış, çatı kurmuş sergiler, kirasız, vergisiz, kontrolsüz yaşıyorlar: Ticaret alabildiğine serbest, nizam dışı serbest, kanun dışı serbest!

Bir gün, İstanbul'un on durağından on ayrı taksiye bininiz. Bir tanesi saatini açarsa, örnek vatandaş diye madalya verelim!

Vatandaş hakkını koruyan kanunlar, tüm işlemez olmuştur.

Bir Beyazıt Meydanı yaptık. Çirkinliğin, iğrençliğin milletlerarası tek örneği.. Geç karşısına ağla!

Sayın Demirel, İstanbul'a misafir olduğunuz bir gün gidip görmek ve zararın neresinden dönülse kârdır deyip çalışmalarını durdurmak hatırına gelmedi mi?...

O duraklarda, taşıt bekleyen, kemiklerine kadar ıslanmış, ciğerlerine kadar üşümüş insanların çilesi... Hepsî, hepsî, hepsî sorumlu gözlerin değmesini bekliyor.

Ben, doğma büyüme İstanbulluyum. Büyük şehrimizin böylesine camurlar içinde yüzdüğünü görmedim. Bir vatana sahip olmak yetmez sayın Demirel, lâıyk da olmak lâzım!

Memurlara avans dağıttınız. Söyle misiniz neye yaradı?... Hiç!... Kocaman bir hiç!

Tekel maddelerine, sigaraya, içkiye yapılan zamlar, o avans deliğini kapamak içindir.

Haydi bunlara bir uydurma ad takalım: Gıda değil, zevktir diyelim. Ya şeker zammına ne buyurursunuz?... Türk milletine vaadettiğiniz tatlı hayat bu mu?...

Galiba politikacılarda hafıza yok. Ama millette var: İnönü'nün otuz

yıl önce beş liraya şeker yedirdiğini, o gün dünyada olmayanlar bile unutmuyor!

Ben memur olsam, dağıttığınız birer tutam avansı, Cyrano de Bergerac cakası ile geri atardım:

İstemem, eksik olsun!

Doğrudan doğruya vergiyi, bu dolaylı vergi karşısında öper, başımiza koyarız...

Günde bir paket sigara tütüren, yahut çayına iki parça şeker atan dört yüz lira maaşlı öğretmen de aynı keyif vergisini verecek, saatte dört yüz lira kazanan büyük iş adamı da... Vergi adaletiniz bu mu sizin sayın Başbakan?

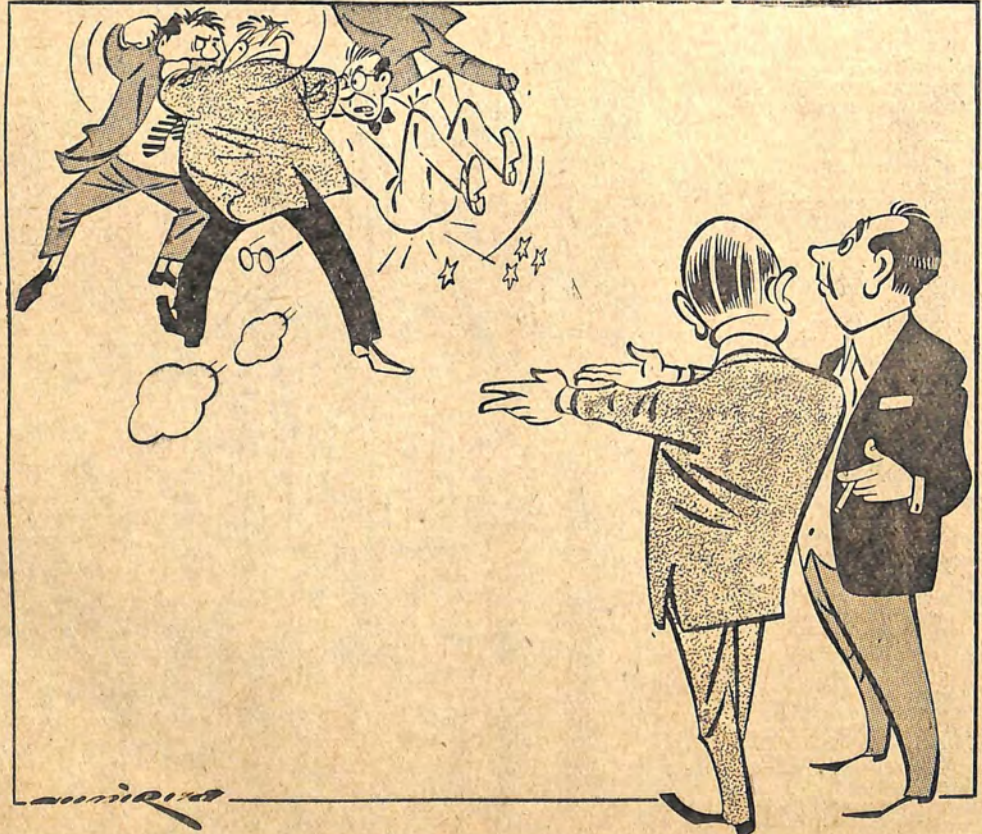
O kadar güvendiğimiz hesap adamı Demirel, buna «Evet» diyemez.

Memleket idaresi, bilginin, tecrübenin büyük kapılarından giren insanların işidir. Politikanın daracık kapılarından sızan çapsiz insanlar işi değil.

Bir salkım üzümde tek tanenin çürüğü öbür taneleri de çürütür. Bir iktidar salkımında, iki, üç taneden başka hepsi çürük olursa, artık ne olur, siz düşünün demeyeceğim sayın Başbakan, hepimiz düşünelim!

Yusuf Ziya ORTAÇ

A.P. Grubunda milletvekilleri döğüştüler... — Gazeteler —

— Neye birbirlerini dövüyorlar?..

— Sonra dizlerini dövmemek için!

— Biz, ilk sifrah kontrat yaparız. Kontratın sonra denesinler. Dedikimiz doğru çıktı mıydı, parayı toslasınlar.

— Hay ağızımı öpeyim Abdullah. Namussuzum, şu sefillikten bıktım, usandım. Ben diyorum ki, parayı alınca, ilk evvelâ Fındıkzade'de bir kat alayım diyorum. İçine, gıcır gıcır eşya da alayım. Valdeyi de oturtayım. Sonracığıma, bir de büyükhahçı dükkânı açarım. Paramın üst yanını da bankada işletirim diyorum. Yani, dün gece öyle tasarladım kendi kendime...

— Kimseye borç para verme haaa! — Namussuzum vermem. O kadar hıyar to değilim ben...

— Ben de dükkânı büyüttüm diyorum. Biraz daha kumaş koyarım raflara. Bitişikteki turşucuyu çıkarırsam, iki dükkânı bir ederim. Ön tarafı boydan boya vitrin yapayım diyorum.

— Yap tabii. Birkaç kalfa daha tutarsın, işi büyütürsün.

— Ben de öyle düşünüyorum. Taksit işini de bırakacağım. Taksit işi, batak iş...

— Allah kısmet ederse, biz mektubu bugün yazdıralım mı?

— Bilmem. Sen bilirsin...

— Ben diyorum ki... Yengeyi bekliyorum. Hani, senin lâfına çok bir itimadım var ama, doğumu beklessek, daha iyi bence. Neden dersen, gene erkek doğursa, bu işi büsbütün sağlama almış oluruz. Yengenin kurtulmasına kaç gün var dersin?

— En azamisi, bir hafta...

— Eh, bir hafta dişimizi sıkalım. Baktık ki çocuk, oğlan doğdu, mektubu hemen postaya veririz. Oldu mu?

— Tamam...

Mansur çayı içtikten sonra, Abdullah'ı yanağından öperek dükkândan çıktı. Sevinç içindeydi. Fındıkzade tarafına giderek, yeni yapılan apartmanları bir saat kadar inceledi. Ahçı dükkânını Sirkeci taraflarında açmayı düşünüyordu. Konyalı'da yer bulamayanlar gelse yeterdi ona!

Günler, sabırsızlık içinde geçti. Mansur, Abdullah'ın dükkânına günde iki sefer uğruyor, «Yenge»nin durumunu soruyordu. Abdullah da, her sabah Mansur'a rapor veriyordu:

— Dün akşam hafif bir sancı oldu ama, daha bir şey yok...

— Hastaneye mi kaldıracağsın yengeyi?

— Yok. Evde yapacak doğumu. Ebe Raziye'yi dün akşamdan beri bekliyorum başında. Hastane işi çok masraflı oluyor.

— Tabii canım. Bizim analarımızın canı yok muydu?

Bu konuşmalar, böylece uzayıp gidiyordu.

Mansur bir sabah gene uğradı Terziye.

— Ne haber Abdullah?

Abdullah, telâşlıydı:

— Şimdi Nebiye hanımın küçük oğlunu yollamışlar buraya. Bizimkinin sancısı başlamış. Eve gidiyorum ben de...

— İstersen ben de geleyim Abdullah... Belki bir faydam dokunur!

— Sen ne yapacaksın be birader? Evde valde var, komşular var, Ebe Raziye var. Hazırlıklıyız yanı...

— Peki, ben nereden haber alayım?

— Sen kahvede otur, doğum olun-

ca ben sana yetiştiririm müjdeyi!

Ve Abdullah fırlayıp gitti dükkândan. Mansur da, onun ardından çıkıp kahvenin yolunu tuttu. Dakikalar bir türlü ilerlemek bilmiyordu. Garsona bir deste iskambil getirtip «Kız mı, oğlan mı?» diye birkaç sefer fala baktı. Her seferinde de oğlan çıkıyordu. Bir ara, bir milyon liranın yıllık banka faizini hesaplamaya kalktı, ama işin içinden çıkmadı. Cıgaranın birini söndürüp ötekini yakıyor, gözünü «Yediverenler» mahallesinin köşesinden ayırmıyordu.

Vakit öğleyi geçmişti. Ama Mansur'un bir şeyler yiyecek hali yoktu. Üstüste üç çay içmişti. Öbür arkadaşları dominoya çağırıldıkları halde, oyuna oturmazdı. İkinciye doğru dö-

düncü çayını da ısmarladı. Tam o sırada, köşeden Abdullah'ın çıktığını, kahveye doğru geldiğini gördü. Fırladı hemen yerinden. Koşar adım Abdullah'a doğru yürüdü. Yanına gelince telâşla sordu:

— Yenge kurtuldu mu Abdullah?

— Kurtuldu.

— Oğlan mı, kız mı?

Abdullah biraz durdu. Sonra:

— Eşşoğlunun piçi, dedi... Ölü doğmuş!

Mansur sendeledi, yıkılacak gibi oldu. Ama başka bir şey söyleyemedi. Sadece:

— Haydi eyvallah! dedi ve kaşları uzamış, burnu uzamış, çenesi uzamış, caddeye doğru ağır ağır yürümeye başladı.

Adnan VELİ

Geçmiş Zaman Olur ki...

YUSUF ZİYA ORTAÇ

ESKİ DOKTORLAR

BENİM tanıdığım en eski doktor Haydar beydir. Sonra, paşa oldu. Beylerbeyi'nde, iskeleye giden yol üstünde bir konak yavrusunda otururdular. Ailece tanıştık.

Kısa boylu, hafif tıknaz, kır bıyıklı, güleç yüzlü, babacan bir adamdı Haydar bey. Reçete yazmasını bilir miydi? Görmedim. Tavsiye ettiği ilaçları hep Mısırçarşısı'ndaki baharatçılarından alırdık. Mideniz mi ağrıyor? Bir şeker parçasına üç dört damla naneruhu.. Çarpıntınız mı var? Bir fincan suya iki çay kaşığı çiçek suyu.. Öksürük mü oldunuz? İhlamur, yahut hatmi, sırtınıza kafes kafes tentürdiot... Bir yeriniz mi ağrıyor? Kâfur ruhu, hardal yakısı!

Daha şüpheli, daha karışık hastalıklar için de zaten Haydar Paşa'yı çağırarak kimsenin aklına gelmezdi.

Haydar Paşa'dan sonra iki doktorumuz daha vardı Beylerbeyi'nde: Hülûsi bey, Feyzi bey... İkisi de komşumuzdu bunların. Hastayı dinlerler, reçete yazarlardı. Ama, camekânlara sıralanmış hazır ilaçlar değildi bunlar. İskeleye başındaki Hırstaki efendinin eczahanesine götürür, bir saat, iki saat sonra alırdık ancak. Rütbe-i sâile'den bir Osmanlı efendisi idl eczacımız. Hem Osmanî nişanı vardı, hem Mecidi... Reçeteyi okur, içeride tezgâhın başına geçerdi. Şurup ise gaz ocağında kaynatmaya, toza havanda döğmeğe, hapsa küçük terazisinde tartıp paketlere, yahut güllârlara doldurmaya başladığını hayran gözlerle seyrederdik. Hazır ilaç pek azdı eskiden.

Bu doktorlar, bana ünlü Fransız düşünürü ve yazarı Allain'in «Eski Doktor» unu hatırlıyor şimdi.

Onun eski doktoru bizimkiler gibi değil, geniş kenarlı şapka giyerler. Arkasında siyah makferlen vardır. Sabah, evden çıkarken iki tekerlekli arabasına biner ve hastalarını birer birer yoklamaya çıkar. Hangi hastanın ne verdiğini bilmez eski doktor. Bir el cebine uzanır ve herkesin bıraktığı paralar içine bir şeyler katar. Azla çok birbirine karışır bu cepte. Onun için, her hasta eşittir. Allain'in eski doktoru eczahane de bilmez. İlaçlarını dağlardan kendi eli ile toplar, evinde kendi kaynatır, kendi pişirir, kendi kurutur, şurup yapar, macun yapar, hap yapar...

Bizim eski doktorlarımız, belki de daha yakındılar hastalarına. Bir Arifi Paşa vardı Direklerarası'nda. Köşedeki Sokrat Eczahanesi'nin üstündeki küçücük odaydı muayenehanesi. Bir büyük kâse dururdu masanın üstünde. İçinde bozuk paralar, çeyrekler, mecidyeler, kuruslar... Muayene bitti mi, Paşa pencereden sokağa bakardı. Hastasının çanağına ne koyduğunu görmemek için!

Şehzadebaşı'nın meşhur Feyzi Paşa'sı da ha başka türlü bir doktordu. Kendisinden bir parça sayardı hastayı. Çağırdığı eve ikinci gelişinde, daha kapıdan girerken başlardı sovruşturmaya:

- Ateşimiz nasıl?...
- Kusmalarımız azaldı mı?...
- Sancılarımız hafifledi ya biraz?...
- İdrarımız söktü mü?

Bu Feyzi Paşa'ya ait ibret verici bir hikâye var. Anlatayım:

Refik Saydam'ın hocası İmiş eski doktor. Başbakan olunca, Saydam bir kış günü ziyaretine gider:

Büyük, eski bir konak. Paşa, sırtında yer yer aşınmış kumaşından pamukları dökülen bir hırka, önünde ateşleri küllenmiş bakır mangal, düşünceye daimdır derin derin...

Karşısında eski talebesini ve günün Başbakanını görünce sahiden memnun olur.

NAKL Mİ, NUKL MÜ?

Bir gün, Türk Ocağında, Şahabeddin Süleyman konferans veriyordu, Nedim hakkında... Şairden örnekler verirken:

Mıyan-ı meclise nakldı sohbət-i eş'âr

Mısraını okudu ve okur okumaz bir çığlık koptu. Ön sırada oturan Süleyman Nazif, yanındaki Süleyman Nesib'in (Sami beyin) kulağına eğilmiş: — Samii, diye bağıırıyordu, Allaha şükret ki sağırsın... Cehalet kulaklarının duvarını delip geçemiyor!

Üstadı bunca sinirlendiren cehalet «nakl» kelimesiydi. Kendisi bunun «nukl» olduğunu iddia ediyordu büyük gürültülerle...

Nukl, eski dili ve eski edebiyatımızı inceleyen bazı kişilere göre «meze» mânâsına gelir ve Nedim bu anlamda kullanmıştır.

Ben, birkaç hafta önceki «Geçmiş Zaman Olur ki...» lerden birinde, bunu bile bile «nakl» yazdım. Sebep şudur:

Nedim, divan edebiyatında İstanbul zevkini, o gün için en güzel İstanbul Türkçesiyle dile getiren ilk şairimizdir bence. Şiirlerinde sanat vardır, tasanu yoktur. Kelimelerle zoraki teşbihler, zoraki istiareler yapmaz. «Mıyan-ı meclise nakl oldu sohbət-i eş'âr» derken «Şiir konuşması meclisimize meze oldu» diyecek meyhanе şairlerinden değildir. Bu bilir...

İkincisi: Fazla araştırmaya lüzum yok. Muallim Naci'nin lüğatini açıp bakınca «nakl» in yanında şu açıklamayı görürsünüz:

«Meze mânâsına zamm-ı nun ile istimali galat olduğu Kamus'ta tasrih edilmiştir.»

Demek «meze» mânâsına «nukl» diye kullanmak da yanlışmış!

Bu bakımdan Süleyman Nazif merhum o gün haksız bir telâşa düşmüştü.

Birkaç dost, mektupla, telefonla beni uyarmak istediler. Kendilerine teşekkür ederim. Belki içli içli bilgisizliğime gülenler de vardır. Beyhude sevinmesinler: Cehaletimden değil, kanaatimden öyle yazdım... Şunu da meraklıların kulağına fısıldayım ki, divan edebiyatımızı iyi bilirim, hem de çok iyi... Artık övünme sayılmıyacağı için çekinmeden söylüyorum!

Y. Z. O.

Bir süre konuşurlar: Geçmiş yıllardan bir çok hâtıralar anarak...

Saydam giderken hocasının elini öper. Feyzi Paşa, belki de gözleri biraz yaşlı, sesi biraz titrek:

— Refik bey, oğlum, beni çok sevindirdin. Teşekkür ederim... Allah seni hesabında yanıltmasın, der...

Başbakan, bu acayip dua karşısında biraz duraklar. Ama ihtiyar Paşa bu şüpheli duraklamanın mânâsını sezmiştir:

— Yok yok, der... Bunak lâfı değil. Ben hesapta yanıldım da onun için böyle dua ediyorum... Sanırdım ki, tekaüt olunca elime otuz altın geçecek. Otuz kâğıt geçti... Sanırdım ki, altmış beş, yetmiş yaşına kadar yaşarım. Sekseni geçtim, hâlâ yaşıyorum... Hesabımda yanıldım oğlum... Onun için dua ediyorum: Allah seni hesabında yanıltmasın!

İstanbuluların meşhur Lokman Hekimi Hafız Cemal, eski doktorun son örneğidir. Yoksul hastalarına, eğer biraz kansız, biraz zayıfsa, mutlaka kendi mutfağından bir kavanoz da reçel ikram ederdi. Kayısı ise Kıbristan gönderilmiştir, şeftali ise Bursa'dan, üzüm pekmezi ise İzmir'den!

Türkiye'nin her bölgesinde hastaları vardır Hafız Cemal'in. Muayene odasında şu levhayı görmüştüm bir kere:

Sahici yoksullardan para alınmaz!

Yanında bir başka levha:

Muayene ücreti hasta başına en az üç lira.

Onun yanında bir levha daha:

Para yerine ayniyat kabul olunur.

Dostumdu. Çekinmeden sordum:

— Sahici yoksulu nasıl anlayacaksınız?

— Belli olur, dedi...

— Ya belli etmiyecek kadar kurnazsa?

— Ustalığına bağışlarız!

— Pekiy... Hasta başına en az üç lira ne demek?...

— Efendim, ailece gelip muayeneden geçiyorlar ve yine üç lira veriyorlar... En aza gelince...

Gümesini tutarak fısıldadı:

— Fazla veren olursa reddetmeyiz!

— Ya para yerine ayniyat?...

— O da köylü hastalarım için bir kolaylık... Yağ, yumurta, tavuk, bulgur, kuru fasulya... Hepsini makbulümüz!

— Böyle hastalarınız çok mudur doktor?

— Çoktur.. Pek çoktur.

— E, ne yaparsınız o kadar erzakı?.. Siz bir, eşiniz iki...

Odada kimse yoktu. Ama Lokman Hekim yine de kulağıma fısıldadı:

— Yoksul hastalarımı dağıtırm!

Doktor Hafız Cemal, Tanrı sağlık ve uzun ömür versin, yüz yaşının üstündedir şimdi... İçki içmez. Sigara içmez ve merdiven çıkarırken, her basamakta biraz durup elindeki gazeteden üç dört satır okur. Sonra bir adım daha atar!

Ahmet Haşim, Merdiven şiirini onun için yazmıştır sanki:

Ağır ağır çıkacaksın bu merdivenlerden...

Yusuf Ziya ORTAÇ

YEDİ

PAZARTESİ

Kıyamet alâmeti

Meclis'te A.P.'liler, C.H.P. lileri; C.H.P.'liler de, A.P.'liler...

Hayır hayır, yuhalamamışlar.

Hayır hayır, tartaklamamışlar.

Her ikisi de tarihlerinde ilk defa birbirlerini alkışlamışlar!

SALI

Nefsi müdafaa

Çaldığı eşya ile Adana'da yakalanan ve üstünde 50 santimlik bir de saldırma bulunan hırsız, «Eşyaları çaldım. Saldırmayı ise, eşkiya korkusundan yanımda taşıyorum» demiş.

Eşkiyanın neden ağır silâh kullandığı şimdi daha iyi anlaşılıyor. Hırsız korkusundan efendiler, hırsız korkusundan!

ÇARŞAMBA

Bir yol ki...

İskenderun C.H.P.'lileri Ecevit'e, «Ortanın solu, Muhammed'in yolu» diye bağırıyorlar.

Hani benzete benzete C.H.P. liler de şu ortanın solunu neye benzeteceklerini şaşırdılar ya...

«Ortanın solu, kalkınma yolu»

«Ortanın solu, zaferin yolu»

«Ortanın solu, aydınlık yolu»

«Ortanın solu, Muhammed'in yolu»

Parti değil, Yolgeçen hanı mübarek!

PERŞEMBE

Modern anlayış

Bu haber de Akşam gazetesinden: «Türkiye'nin en güzel hırsız yakalandı!»

Hani «En güzel manzara», «En güzel eser», «En güzel buluş», «En güzel bahçe» gibi, «Güzel» sözcüğünün yakıştığı benzetişleri çok duymuştuk ama, böylesini ilk defa işitiyoruz: «Türkiye'nin en güzel hırsızı...»

Vah benim, hırsızların güzel sayılmaya başladığı Türkiye, vah!

CUMA

Çaresizlik

İngiltere'de açılan bir Türk lokantasını övmekle bitiremeyen gazetelerimiz, sözleşmiş gibi habere aynı başlığı atmış-

— Felekten bir gece çalalım dedik âbi!..

lar: Türk yemekleri Londra' da!...

Haydi hayırlısı... Türk işçisi Avrupa'da, Türk lokumu Amerika'da, Türk el işleri Lüksemburg'da falan derken, bu

seriye bir yenisini daha ekledik: Türk yemekleri Londra' da!

Anlaşıldı, demek bu yüzden sadece birbirini yiyenler kaldı burada!

Kasaplar et fiyatlarını yükseltti. — Gazeteler —

Çengel!

GÜN

CUMARTESİ

Hocanın dediği gibi!

Doğu'yu haraca kesen eşkiyalar konusunda İçişleri Bakanından beklediğimiz müjdeyi, sevabına Bayındırlık Bakanlığı vermiş: «Eşkiyaları yakalamak için, Doğu'da yol yapacağız!»

Bu mesele de halloldu sayılır artık. Hele Meclis yol için gereken tahsisatı ayırsın, teknik uzmanlar yolun plânlarını yapsın, Bakanlık yolu tamamlansın, İçişleri, Ulaştırma gerekliliklerini alsın, kar yolları kapamazsa ve bu süre içinde eşkiyalar başka bir tarafa kaçmazsa...

Köftehorlar, eşkiyaların kıskıvrak yakalanacağına aklınız yattı da, nasıl kıkır kıkır gülersiniz!

PAZAR

Politika böyledir

Yurt gezisinde Ecevit'i dinleyen bir köylü, «Size komünist diyenlerin, ağızını yırtacağız!» demiş.

Büyük Kongrede Feyzioğlu da aynı sözü söylemişti ama, bugün Ecevit'in karşısında.

Fıkırayı bilirsiniz belki. Devrin ünlü politikacılarından biri, Doğu Anadolu'nun ilk defa keşfedilen köylerinden birine gidip, başlar refah ve mutluluk vaadlerini sıralamaya...

O anlatır, köylü dinler, o anlatır, köylü dinler, içlerinden biri dayanamayıp sorar:

— Mektebimiz de olacak mı bey?

Ünlü politikacı kaşlarını çatır:

— Elbette olacak. Yalnız onun adı mektep değil, okuldur!

— Gasabadakine benzer ke-neflerimiz de olacak mı?

— Kenef değil, medeni insanlar tuvalet derler ona. Olacak tabii.

— Eşeklerimizin rahat gideceği bir yol...

Politikacı köylünün sözünü keser:

— Eşek değil, merkep denir ona... Sen de tekrar et bakalım...

Köylü boynunu bükerek:

— Merkepmiş bey!

Bu konuşmayı dinleyen köylülerden biri, ünlü politikacıya:

— Siz onun iki yüzlülüğüne bakmayın efendi, der, siyaset yapıyor teres. Yüzünüze karşı merkep, ama arduvuzdan yine «eşek» der!

Turist Öğretmen

Muzafer İzgi

ONCE büyük bir gürültü duyuldu taksinin önünde. Sonra, arabaya kaldırımın yanında durdu. Şoför, ne yapacağını şaşırarak, aptal hastanıyordu etrafına... Koşuşanlar:

— Taksitle motosiklet çarpıştı, diyorlardı.

Devrilmiş motosikletin yanında, dik yakalı, kravatlı, ütülü pantolonlu bir adam boydan boya uzanmış yatıyordu. Kalabalıktan biri:

— Ne duruyorsun yahu, koş adamı hastaneye götür, diye bağırdı şoföre.

Bu sırada trafik polisi kaza yerine gelmiş, yaralının nabzına bakıyordu. Dik yakalı, fısıltıyla:

— Lütfen, bana çarpan arabanın şoförünü çağırır mısınız? dedi.

— Buyur âcibim, dedi şoför korka korka.

Dik yakalı, doğrulamak istedi:

— Verin kardeşim şu elinizi öpeyim. Çok çok teşekkür ederim, diye inledi.

Kalabalık:

— Zavallı şoke oldu, dediler.

Polis, yaralıyı taksinin içine koyduktan sonra, şoföre:

— Bunu çabuk hastaneye koy, buraya gel, dedi.

Araba, son süratle hastanenin yolunu tuttu. Dik yakalı:

— Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum şoför kardeşim, diyor.

— Meraklanmayın ağbi, blzım valdeye de at arabası çarptığında böyle sizin gibi keçileri kaçırdıydı, sonradan bir haftada düzeldi. Vallahi isteyerek olmadı ağbi.

— Darlırım böyle dersiniz. Bu yaptığınız iyiliği hayatım boyunca unutamam.

— Amman ağbi, sık biraz dışını.

— Susun rica ederim, size minnettarım.

Dik yakalı, o kadar çok dua etti ki, sonunda şoför, hakikaten bir iyilik yapmış olduğuna inanarak:

— Ne yapalım ağbi, vatandaşa iylilik etmek vazifemiz, dedi.

— İstesem yapmazdınız...

— Nasıl yapmazdım ağbi, sen çiğne diyyedin, ben evelallah çiğner de geçerdim.

— Teşekkür ederim.

— Dedik ya ağbi, vatan millet için çalışıyoruz.

Hastaneye geldiler. Şoför, yaralıyı ilk yardım odasına bıraktıktan sonra:

— Zavallının kafası da çatladı galiba hemşiranım, dedi ve kendisini haklı çıkarmak için son süratle kazanın olduğu yere doğru arabasını sürmeğe başladı.

İlk yardım odasına gelen doktor:

— Neyiniz var? diye sordu.

— Çok mutluyum doktor bey, galiba kalça kemiğim kırıldı.

— Mutlu musunuz?

— Evet, mutluyum!...

Doktor, dik yakalının pantolonunu çıkardı. Hakikaten, bacadakı kırık belirtileri vardı.

— Acaba kaç ay yatarım/dersiniz doktor bey?

— Bilmem, belki üç, belki beş ay...

— Çok, çok teşekkür ederim efendim. Allah, önce şoförden, sonra sizden razı olsun.

— Size çarpan şoföre mi dua ediyorsunuz?

— Evet efendim.

— Anlayamadım.

— Müthiş bir ızdırıp duyuyorum doktor bey. Belki biraz sonra bayılabilirim. Dinlemek ister misiniz?

— Ohh tabii!... Ama önce sizi rahat bir yatağa yatıralım...

— Teşekkür ederim.

Dik yakalı, sedyeyle yukarı çıkarıldı. Temiz bir yatağa yatırıldıktan sonra, başucundaki doktora anlatmaya başladı:

— Efendim ben Ortaokulunun edebiyat grubu öğretmeniyim.

— Demek öğretmensiniz?

— Evet efendim. Bundan üç yıl önce aynı okulda iki edebiyat grubu öğretmeniydik. Geçen yıl beş tane, bu yıl da altı tane edebiyat öğretmenleri verdiler. Gelenlerin hepsi de forslu kişilerin kızları, oğulları, tanıdıkları... Bizim müdür:

«Aman efendim, ben ne yapayım bu kadar öğretmeni?» dedikçe,

«Falanca beyin kızı Siirt'e mi gitsin, filanca beyin baldızı Kars'a mı gitsin?» diyorlardı.

Bilirsiz doktor bey, Doğu'da böyle ortaokullarımız vardır ki, bir tek müdürle idare edilir. Tarihe kaymakam girer, Yurttaşlığa savcı girer, Resime şube başkanı girer... Neyse efendim, arkasından başka bir emir geldi:

«Falan falan falan kişilere, okulunuzdan otuz saat ders vereceksiniz.»

Müdür, kızdı, köpürdü. Ama ne yapsın adamcağız, o da kendinden korkuyor:

«Nasil olur efendim, nasıl verebilirim efendim?» diyordu ama, ken-

di kendine diyordu zavallı. İkinci günü benî yanına çağırdı:

«Hocam, sen halden anlarsın,» dedi.

«Evet müdür bey?» dedim.

«Sana bu okuldan ancak üç saat ders verebileceğim.»

«Aman efendim, haydi biz ücretli derslerden vazgeçtik; onsekiz saati dolduramazsam, kanunen maaşımı alamam.»

«Ben ne yapayım kardeşim? Başının çaresine bak.» dedi.

Bizim haftalık 25 saat ders, böylece indi geldi üç saata. Şayet başımın çaresine bakmazsam, maaş da elden gidecek. Artık başladım okul dolaşmağa. Müdürlere bir yalvarıyorum ki, demeyin gitsin.

«Aman efendim bana bir ders.»

Adam benim için düzenini mi bozsun?

«Veririm ama, sadece bir saat. O da son ders.»

«Hay Allah sizden razı olsun efendim.»

O okul, bu okul derken biz onsekiz saati tamamladık. Oniki saat ücretli dersten çoktan vazgeçmiştim zaten. Bir motosiklet aldım. Meselâ, bugünü alalım ele, günlerden çarşamba değil mi efendim? Birinci dersim Şişli Ortaokulunda, ikinci dersim Taksim Ortaokulunda, üçüncü dersim Tophane'de, dördüncüsü Laleli'de, beşincisi Şişli'de... Var arada on dakikalık teneffüs. Artık ben bu on dakika içerisinde derse yetiyeceğim diye bir sürüyorum, bir sürüyorum ki motosikleti, cankurtaran arabaları benim yanımda ne... Ekmek parası, kolay değil efendim. Bu turist öğretmenlik yüzünden sinirlerim iyice bozuldu. Gideyim, hiç olmazsa bir haftalık rapor alayım dedim kendi kendime. Yazdırdım sevk kâğıdını, çıktım doktorun huzuruna:

«Efendim, durum bundan bundan ibaret» dedim.

Doktor, kaşlarını çattı:

«Bizim canımız yok mu? dedi. «Özel hastaneler, devlet hastaneleri, kendi muayenehanemiz, sosyete hastalarımız... Yok hoca yok, bu memleket ancak böyle kalkınacak. Dosdoğru vazifenin başına!»

Vazifenin başına değil, efendim, motosikletin başına. Biz yine bindik motosiklete, saat sekizde Aksaray Ortaokulu, dokuzda Fatih Ortaokulu, onda Beşiktaş Ortaokulu, dört dönüyoruz İstanbul'un içinde. Bir ekmek parası için, belki günde yüz kilometre kelle koltukta ilim dağıtıyoruz. Kendi kendime:

«Bu iş böyle gitmez, dedim. Hiç olmazsa valiye çıkıp bir haftalık izin almalı.»

Vali, dilekçemi evlrip çevirdikten sonra:

«Yahu, dedi, sen kalkmış İstanbul'un içinde dolaşıyorsun da, bir de ıgır cıgır ediyorsun. Ya o vilayetten o vilayete dolaşan büyüklerimiz n'apsınlar? Onların can değil mi? Sen hiç olmazsa geceleri rahatsın, ya onlar? Gece bile oradan oraya koşturuyorlar. Haydi hoca vazifenin başına. Bu memlekette o kaytarır-sa bu kaytarır-sa sonumuz n'olur?»

Atladık yine motosiklete efendim. İşte bildiğiniz gibi en sonunda bu kaza oldu. Şoförden şikâyetçi değilim. Dilerim Allah'tan İnşallah bir yıl ayağa kalkmam.

Bu sözleri söyledikten sonra dik yakalı adam bayıldı. Operatör gellinceye kadar da:

— Şişli dokuz, Taksim on, Tophane onbir... diye sayıkladı durdu...

İstanbul'da üç çöp fabrikası kuruluyor...

— Eeeh, biz de fabrikatör olduk âcizâne!...

ANKARA MEKTUBU

Nimet Akçelik

Büyüüük otel

Büyüüüklüğü boyunda.. Emekli Sandığı'nın bütün yapıları böyle: Dev! Newyork için değil, burası için... Kızılai'daki gökdelen buu!

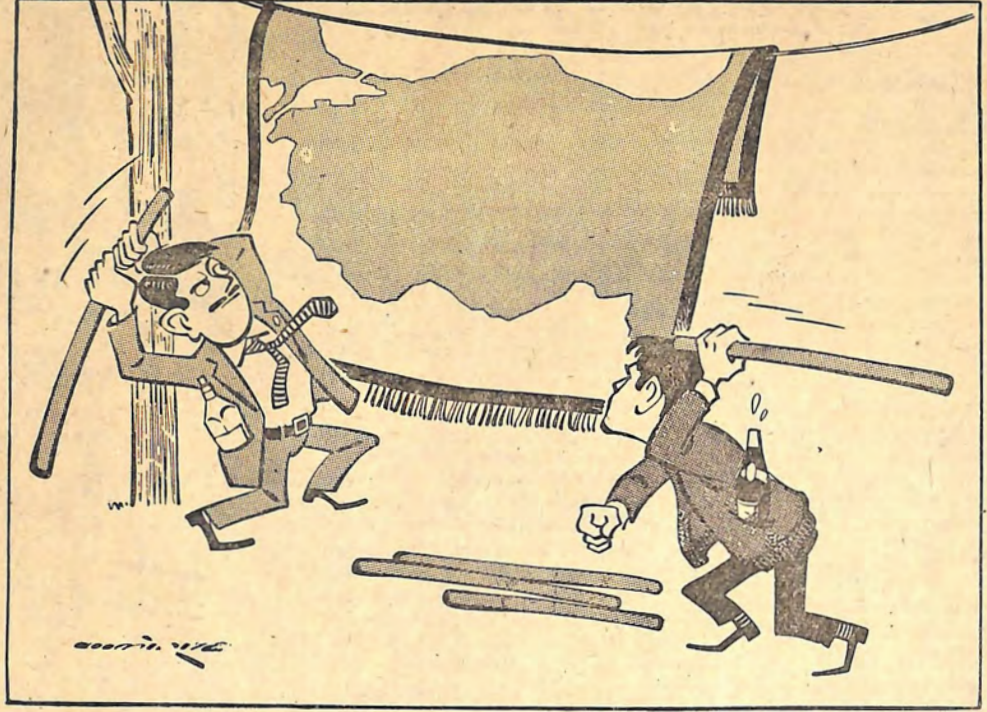
Bütün Ankara'yı sinesinde toplayan kırkbin kişilik, bir yeme içme faslından sonra kapılarını cebi ağırlıklı vatandaşlara açtı. Orda bir öğle yemeğini anlatayım size...

Ondördüncü Lui zamanında, o «Devlet benim» diyen, (sonradan diyen çok olmuş), ilk diyen, kralın bir kuzeni varmış. Kralı üzer dururmuş, bütün haklarına razı olmayan akrabalar gibi: Konde Prensi. Bu Konde Prensi, krala küser İspanyollarla bir olur Fransa'ya karşı savaşmış. Sonra kralla barışır İspanya'ya küser, İspanya'ya karşı savaşmış. Keyfi misiniz?... Bazı kahraman sayılmış, bazı vatan haini. Paris'te, salonlara gittiğinde, kapılar şrak diye açılmış kendiliğinden. Artık ne şekilde tertibatlıysa... Bu Ankara Otel, hepimizi birer Konde Prensi yaptı: Dış kapılara yaklaşıp yaklaşmaz, cam iki kanat önünüzde yavaşça, iki zıt yana usul usul itiyor kendini. Ben önceden kendi itibarımdan sandım, baktım ki herkes için öyleymiş... Bizimkiler, kapılar önlerinden hayal gibi silinince, son derece sefalanyorlar. Büyüüük Ankara Otel'i'nin büyüüük fiyakası da bu. Başka fiyakası yok! Sümükübeceğin, iç yapısı kadar karışık küçük bir holde, bir zamanın muhalifi Fevzi Lütfi Karaosman-oğlu oturuyordu, yaşlanmış, sönmüş, hayatla savaşmış. Bir zamanlar ümitlerimizi ona bile asmıştık!

Sümerbank'la işi olan bir de Güneyli bir iş adamı grubu, galiba Sana-yi Bakanı Mehmet Turgut'u atlatmağa hazırlanlar: At-la-maz!

İki basamak ordaa, bir sapık koridor burdaa, bir kademeli tavan şurdaa, hücumu geçen bir ordu gibi, eğik bir resepsiyon bürosu ötede, «yeşilim yeşilim yeşilim aman» ceketli, körpe Anadolu çocukları her yerde, yapranmağa başlayan gök mavisi maketler yerdede, bakımsız otlar, dikenler, yapraklar, tahta kasalar, içlerine bir hayli cigara küllü serpiştirmişler müşteriler...

Derken lokantaya vardık. Müşteriler, çok pahalı olmasına rağmen, ve mabus maaşları son derece düşük olmasına rağmen (kendileri söylüyorlar!) milletvekilleri ve senatörler. Ben grince, senatörlerden biri, Mehmet Ünal'dı, karşıındaki dik kişiye «pıs pıs pıs» dedi. Lügatimce «Bu Akbaba» demekti. Dik kişi daha dikleşt ve dik dik baktı, o sırada sembolize ettiğim Akbaba'ya!

Hababam sınıfı!...

Her taraftan «tıp tıp tıp» diye para damlıyordu. Lâkırdılar işitiliyor-du sağdan soldan:

— «Efendim, bir yatak 260 bin liraya mal olmuş...» Refah değil mi bu?... Elâlemin gücü var ki, o kadarına mal edebiliyor bir döşegil!

— «Efendim, amortismanın normal zamanda olabilmesi için, bir biftiği 80 liraya vermeleri gerekiyor!»

Orasına tasalanmayın ahbaplar!...

— «Otelin idaresi, İsviçrelilerle bizimkilerin kollaborasyonu...»

Nedense, «kollaborasyonları» sevmem, amma dünyada da yalnız yaşıyorlar ki!

Midye çorbası, ısmarladığımız, firuze esbaplı bir garson yaklaştı bize ve dedi ki:

— «Efem... Kabukludur midyeler!... Kabuğundan çıkarılmamıştır...»

Azcık kabuklu olduğunu bildiğimizi, boyun bükerek çaktırdık... Ve hesap reçetesi Büyüüük Ankara Otel'i'nin şanına layık karalanıp sunuldu...

Parlamento'da

Bir kış uykusu hali var. Kırk seneden beri, denetlenmemiş Sümerbank'ı, genel kayıtsızlık içinde denetliyorlar. Kuzum ve kuzum, ve de kuzum, niye böyle denetlemeler C.H.P. iktidarı zamanında olmaz ki?...

Çelikbaş zamanında örneğin, hiç denetleyici yok muydu? Veya denetlenecek şey?...

Sıraların beşte dördü boş. Bakan olsam, o boşlukta açıklama yapmam. Derim ki: «Efendiler, şöyle bir sıralarınızı ısıtın, ondan sonra konuşayım!»

Hazmedemiyorlar... Devlet Tiyatrosu da Bulvar piyeslerine sığınıyor... Klâsikleri, dünya klâsiklerini oynamak şiki var ama, neden o yöne sapılmıyor anlıyamam!

Bu piyesi ben, boş bir gecede Paris'te gördüm, şöyle bir ay önce... Ordaki oyun, daha «esprili» daha rahattı. Daha canlıydı, diyemem. Tecrübeli aktörler sahne güçlüklerini,

tecrübe ve alışkanlıklarıyla yeniyorlardı...

Sökreter rolünü, Ayten Gökçer oynuyordu. Her görüşümde aynı şeyi düşünürüm hakkında: Tam bir formasyon'la, çok iyi bir komedyen olurdu diye... Bazı politikacılar için de aynı şeyi düşünürüm... Kara kara, acı acı!...

Ayten Gökçer'in sahnede «varlığı var». Canlı, sıkıyor. Sıcaklığı «a» var. Belki, kendini çirkinleştirmek için fazla gayretlenmiş, ağzını fazla kıvrıyor, adaleli ve mevzun bacaklarını, fazla sürüyor, belki bazı bölümlerde hatalı ve nüanssız oynuyor amma istidatlı... Bir kere, sahneyi seviyor!

Ben ona Messalina'yı oynatırdım, ben ona Beaumarcenis'in Rosine'ini oynatırdım. Tohuma kaçmış kızları oynatmak için çok erken... Oynayacaklar da çok!...

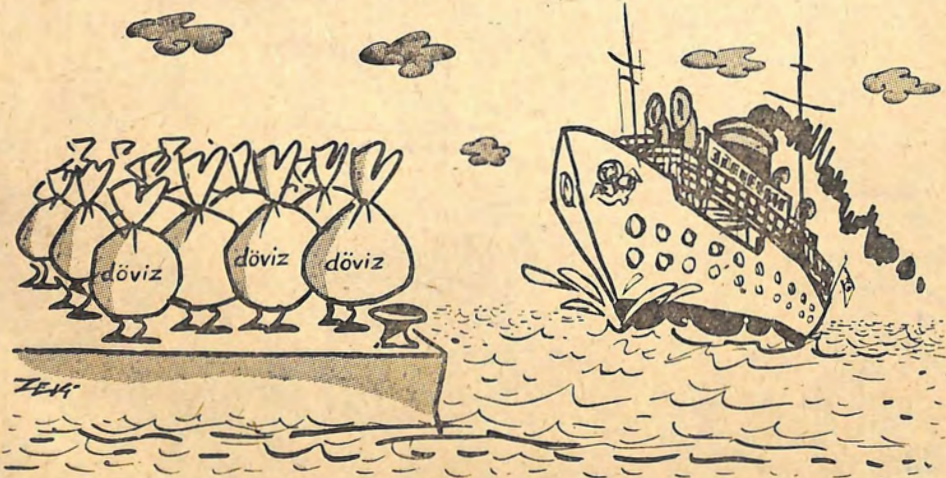
Şu anda «Kaktüs Çiçeği» Ankara'nın en sükseli piyesi. En iyisi mi?... O başka mesele!...

Bizim Yokuş

Yusuf Ziya
Ortaç

Bütün kitapçılarda

Fiatı: 12.50 lira.

Hac yolcuları!

Biraz tuz

GEÇEN otuz gün içinde neler mi oldu?... İşte, bir tutam şeker, bir tutam biber:

Geçen ay, İstanbullular için en mühim olay yeni yıla girmek oldu. Hemen her lokal hıncahınc doluydu gece. En az bir aylık kazancı bir gecede vurdular. Sosyetenin bazı hanımları eğlenceyle hayırseverliği bir arada yürütmeye çalışarak Kervansaray'da bir Kanser Derneği balosu tertiplemişlerdi. İstanbul'un hemen hemen bütün tanınmış simaları Tanbaylar, Şerbetçiler, Dilberler, Tüzmenler, İrmaklar, Dereliler, Çelikbaşlar, Soydanlar, Karamürsellers, Akerler, Behlüller, Sarvanlar, Başarlar, Erenyollar, Afşarlar, Arambalar ve daha saymakla bitmez nice «ler» ler ve nice «lar» lar oradaydılar.

YENİ yılın en ilgi çekici olayı Yılın Kadını Ulviye Bengisu'nun ve Yılın Sanatçısı Gülriz Süruri'nin seçildikleri zaman duydukları memnuniyet oldu. Her iki kadın da çevrelerinde ne kadar çok sevidiklerini aldıkları telgraf, mektup, telefon ve bizzat ziyaretçi sayısından öğrendiler. Gülriz Süruri'ye şahsen hiç tanışmadıkları halde sahne kudretine hayranlık ortamın solundan geldi: Bülent Ecevit'le eşinden!

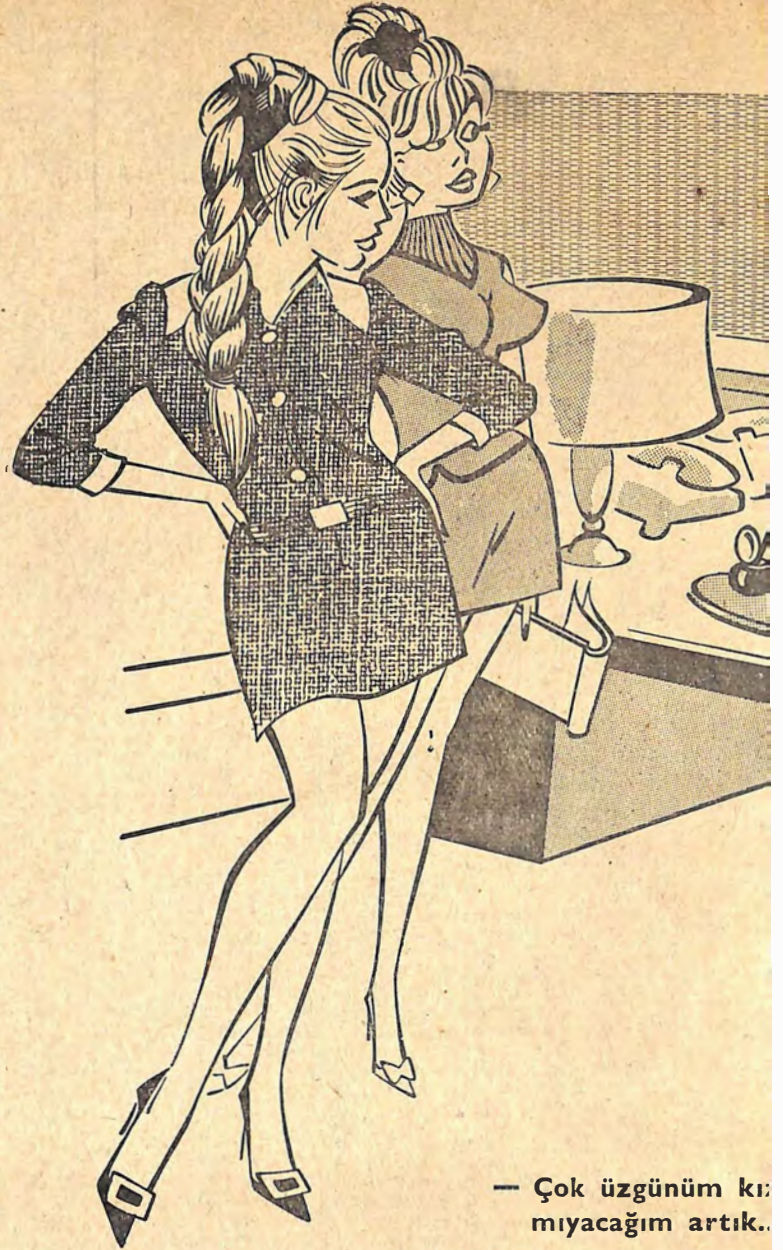
TİYATRO sanatçılarına gelince: Bu yıl Dormenlerde yaprak dökmüne benzeyen ayrılımlar, Dormen ve Serezli ailelerinin ilk defa yeni yıla başka başka yerlerde girmesine sebep oldu. Haldün Dormen yakın arkadaşlarının bütün zorlamalarına karşı direndi ve o gece Betül Dormen'le Nişantaşı'ndaki evlerine dönmedi, vereceği kararı ileri gelecek günlere atarak... Ulvi Uraz ve

Pianist eşi Selçuk Uraz o gece Bebek'teki evlerinde «cılınca» sevdikleri köpekleri Bacı ile yeni yıla girdiler ve sabaha kadar «Otuz Sekiz Mart ve Nazım Hikmet» adlı kitabı okuyarak özel duygular içinde bir gece geçirdiler.

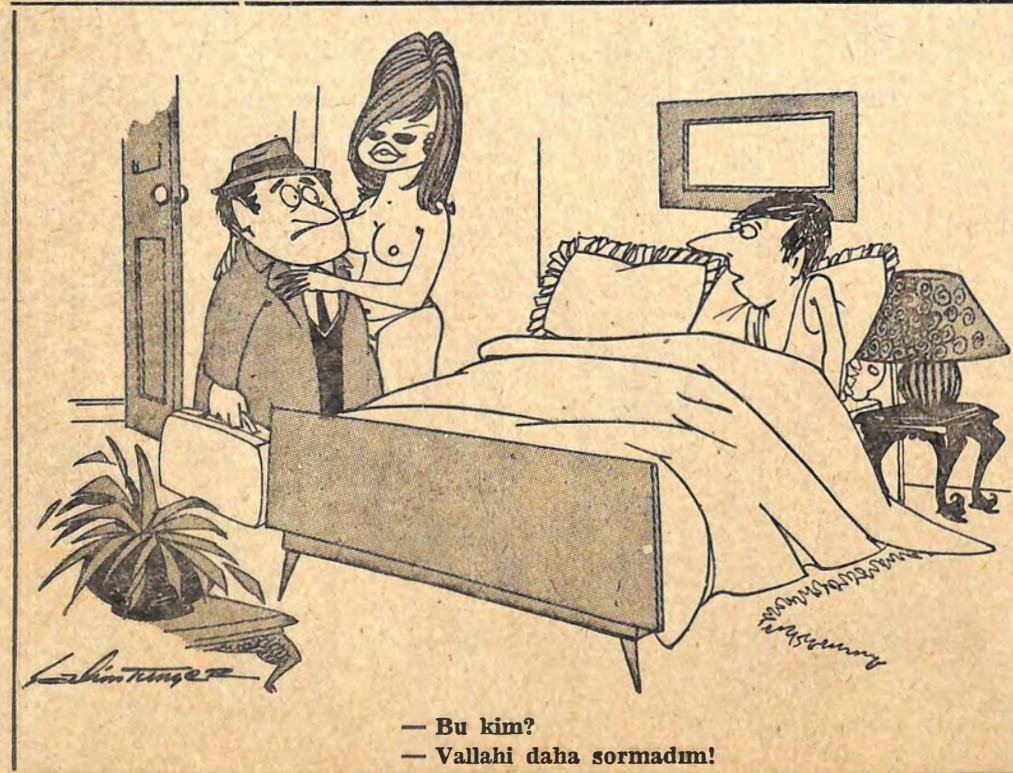
ALMAN Başkonsolosu yeni yıl münasebetiyle İstanbul'da yaşayan bütün Almanları, Türk ticaret, sanat adamları ile konsolosları davet ettiği bin kişilik bir kokteyl verdi. Eğer bu bin kişiye bir kişi daha katılsaydı «Binbir gece» olacaktı o gece!

BAŞBAKAN Demirel, Kocasin şerefine geldiği İstanbul seyahatinden sonra İstanbul'a pek alıştı: Ondan sonra iki defa daha geldi. Birinci gelişinde İstanbullu gazetecilere Hilton'da zengin bir akşam yemeği verdi. Önce dağıtılan davetiyelelerde «İftar sofrası» na buyur ediliyordu basın. Ama iki saat sonra telefonla tahsih edildi: Herkes akşam sekizde Hilton'da olmalıydı. Bu değişiklik yalnız davetin şekliyle ilgili kalmayıp gazeteci adedinde de olmuştu. İlk önce en önemli fıkracı yazarları derken iş büyümüş, bütün erkek gazetecileri kucaklamıştı. Kadın mı?... Anadolu Ajansı'nın hanım muhabiri tek kadın gazeteci olarak ordaydı. Birimiz hepimiz için dik o gece, hepimiz birimiz için değil!

Çetin Altan ile Bediî Faik arasındaki tatlı sert çatışma bütün hükümet erkânını pek ilgilendirdi. Hilton'un garsonlarından birinin Çetin Altan'ın ilkokul arkadaşı olduğunu belirtmesi ve iki eski dostun kucaklaşmalarına birçok kimse dudak ucu gülüşleri ile seyirci oldular.

— Çok üzgünüm ki miyacağım artık.

— Bu kim?
— Vallahi daha sormadım!

Başka

Aşkta da arz-talep kanunu vardı
Zengin dul aranır kıza göre ne?

Nineler kumarda, torun sokakta,
Tilki palaz umar, kaza göre ne?

Ağacın kabuğu çürümüş ama
Bu dış arızadan öze göre ne?

Gözünü kapayıp günah işlerken,
Görüş organımız göze göre ne?

Adamı zıplatan «Horon» dururken
Çalınan tangodan lâza göre ne?

Korkunç rüya

Adamcağız anlatıyordu ahpabına:

— Dün akşam korkunç bir rüya gördüm. Tam yüz adet bıkmış gülmüş bomba gibi güzel kızın arasındaymışım...
— Bu rüyanın korkunçluk neresinde?
— Ama ben de o kızlardan biri imişim.

Biraz biber

BAŞBAKAN Demirel ikinci seyahatini bayramda yaptı ve bu sefer Abdullah Efendi Lokantasında İstanbul Valisi Vefa Poyraz, Akademi Komutanı Nüzhet Bulca, İstanbul Komutanı Tümgeneral Selâmi Pekün, Hava Kuvvetleri Komutanı İrfan Tansel, Tümamiral Turgut Kunter ve eşlerini ağırladı. Biliyorsunuz, bayram, Şeker Bayramıydı!

KADINLARIN, şiirlerine pek rahat ettiği şair Ümit Yaşar Oğuzcan'ın jübilesi Fltaş Sinemasında yapıldı. Kara kışa bakmadan bütün hanımların en süslü ve ince kıyafetleriyle arz-ı endam ettikleri bu jübilede en göze çarpan hanımlar kapıda şairin kitaplarını elli liraya satanlardı. Ömründe en büyük başarısı böyle yerlerde hasılat rekoru kırmak olan Günseli Başar yine hasılat rekoru kırdı o gece!

Ümit Yaşar'ın sahneye çıkıp kendisini, «Ben herkesin zannettiği gibi içki içmem, kumar oynamam, sık sık intihara teşebbüs etmem» şeklindeki beyanatı ve sonradan gazetelere verdiği garip açıklama kendisini sevenler! pek şaşırttı.

YILLARDAN BERİ ömrünü yoksullara yardımıyla geçirmiş olan Leman Arbatlı'nın Hilton'da tertiplediği çay, geçen ayın ilgi çekici olaylarından biriydi. Varto depresinin ilk günlerinde hemen o bölgeye koşan Leman Arbatlı buradan götürdüğü yardım malzemesini eliyle dağıtmış ve orada günlerce çadırlarda felâkete uğrayanlarla beraber kalmıştı. Şimdi Arbatlı'nın Süt-lüce'de temeli atılacak Yoksullar Sitesi için tek başına topladığı bir milyon lira hazır. Bu büyük başarısından ötürü Hilton'daki çayda tebrik edilen Arbatlı, avukat Ekrem Kulen'in eşi Esim Kulen'den yirmi beş bin lira teberru aldığı için çocuklar

gibi sevinçten ağladı. Ne mutlu böyle gözyaşları dökebileceklere!

İKl yerli piyes aynı günde tiyatroseverlere sunuldu: Biri Yaşar Kemal'in «Yer Demir Gök Bakır» adlı romanından aktarılan eser, diğeri de Güngör Dilmen'in «Kurban» isimli piyesiydi. Gülriz Süruri «Zehra» rolüyle bir daha yılın sanatçısı olduğunu ispat etti. Piyesden sonra tiyatrosunun fuayesinde verdiği kokteylde, rol icabı çocukları olan Murat'la Zeyneb'i, oyun dışında da ne kadar çok sevdiğini durmadan öperek gösterdi. Dörmenler prömiyer âdetini kaldırdıklarından birçok hanımlar havanın soğuşunu göz önünde bulundurarak pantolonla gelmişlerdi tiyatroya. Başta Yaşar Kemal'in eşi Tilda Kemal ve aktris Alev Koral üşümek için bütün tedbirleri almışlardı. Rejisör Haldun Dörmen bu piyesteki çalışmalarından yorulduğu için ertesi günü yanına Altan Erbulak, eşi Füsun Erbulak ve Tolga Aşkınar'ı alarak dağa çıktı.. Yanlış anlaşılmasın: Uludağ'!

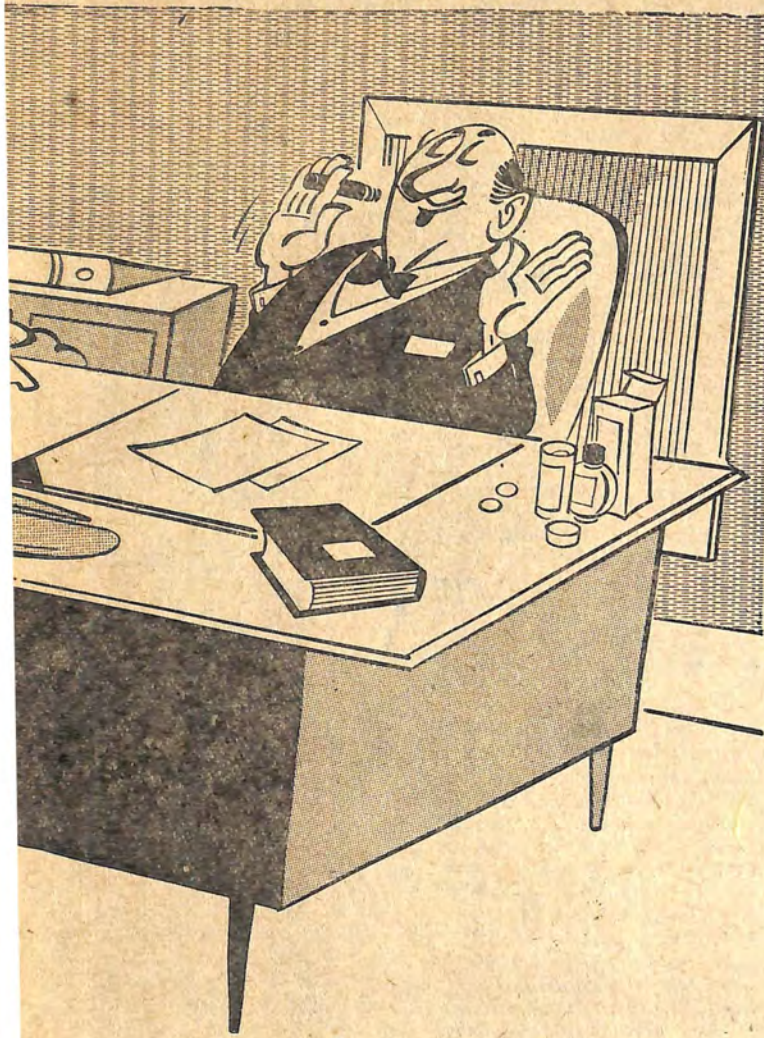
HABERLERİMİZİ yine tatlı tarafından bitirelim:

Bayramdan önce Hilton'da yapılan bir düğünle evlenen Şark Sigorta Şirketi Umum Müdürünün oğlu ile Ticarî İlimler Akademisinin kızı uzun yıllar süren bir bekleyişten sonra muratlarına erdiler.

Harb yıllarında geçirdiği maceralarla bugünkü James Bond'a taş çıkaran Satvet Lütfi Tozan bir yeğenin daha mürüvvetini gördü: Avukat Nurettin Besne'in kızı Fatma Besen yüksek mimar Doğan Dorkan ile Çınar Otelinde yapılan bir gece düğününde evlendiler.

Darısı bütün kızların ve dulların başına!

Leylâ ERDURAN

, çok... Maaşlarınıza zam yapamıyor doktor katipen izin vermiyor!..

na ne?

Bu konser hoşuna gitmedi belli,
Şarkıcı bed sesli, saza göre ne?

Bâzı gün caddeler temizlenirken,
Gökleri kaplayan toza göre ne?

Ata et, ite ot ikram edilir,
At elin, it elin, bize göre ne?

Uludağ'da kayak yaparken düşsen,
Kıçın sızlasa da buza göre ne?

Her bakış bir hissin lisansı iken,
Ayrıca bir yığın söze göre ne?

Salâhattin KUTLU

Kim çaldı?

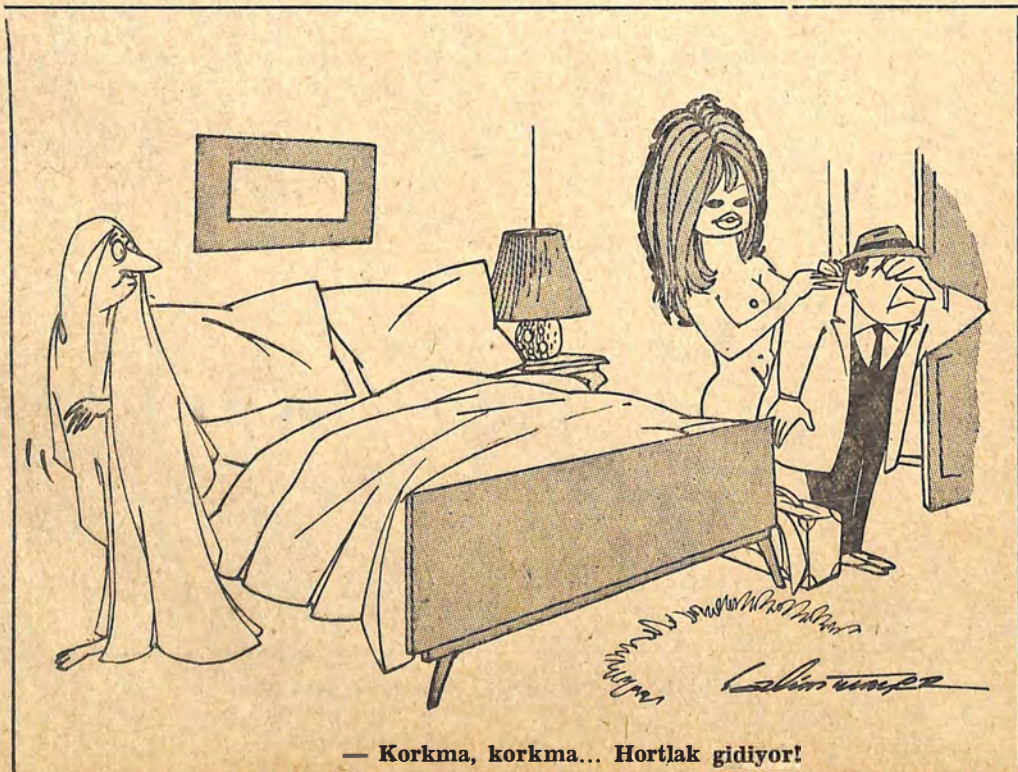
Baba öfke ile oğluna bakıp karısına
çıkıştı:

— Bu çocuk benim cebimden para
aşırması...

Karısı itiraz etti:

— Nerden biliyorsun o olduğunu, bel-
ki ben almışumdur!

— Hayır, dedi koca, sen olamazsın,
zira bir miktar geride bırakılmış.

— Korkma, korkma... Hortlak gidiyor!

ESTETİK Hasan Efendi

EĞER yolunuz düşer de Ada vapurlarına binecek olursanız, henüz Haydarpaşa'ya gelmeden, insanda saygı uyandıran kibar bir erkek sesinin:

— Sayın bayanlar ve baylar: Memleketimizin medarı iftihar, büyük atraksiyon yıldızı akıllara durgunluk verecek programına başlar-ken, kıymetli zamanlarınızın beş dakikasını kendine ayırmanızı rica eder, diye başlayan söylevi ile irkileceksiniz.

Eğer bu ellilik canbazın yapa-çağı numaraları dikkatle izlerseniz, sonunda hem ona, hem de bana hak vereceğinizi umarım.

Efendim, bu medarı iftiharımız şimdiki işine başlayalı bir ay oluyor. Fakat kendisini onbeş yıldır tanımırım. «İnsan yaşlandıkça çöker» diye bir söz vardır ya, halt etmiş bunu söyleyen! Medarı iftiharımız yaşlandıkça dincleşti, yaşlandıkça gençleşti, sonunda onbeş yıllık memuriyetini tepip, çeviklik ve çabukluk isteyen bu tehlikeli mesleğe kendini verdi.

Onbeş yıl önce henüz medarı iftiharımız değil, bir devlet daîresinde Hasan Efendi isminde masa arkadaşımızdı. Asıl adı sadece Hasan'dı ya, ele güne karşı ayıp olmasın diye, «Efendi» lîğini de biz takmıştık. Kara kuru, ufak tefek, uyusuk bir şeydi. Bütün gün elleri çenesinde derin derin düşünür, arada bir de, «Bravo çocuğa, bak ne sıkı çalışıyor» dememiz için:

— Off, diye yorgunluğunu belirtirdi. Bu kadicarcık maşa didinelim bakalım. Sanki göğsümüze altın madalya takacaklar!

Onun yine böyle sıızlandığı günlerin birinde, karşısındaki masada oturan bir arkadaşımız:

— Devlet, çalışkan memurlarını

unutmaz Hasan efendi, demişti. Yeni bir kararla, bütün gün kukumav kuşları gibi düşünen memurlara «Yıpranma zammı» verilecekti!

Biz gülmek için kendimizi zorlarken o, bu sözleri de ciddiye alıp: — Verse verse kaç lira verir birader, diye sağa sola sormaz mı?

— Bareme göre, dedi bir. Otuz liradan başlıyormuş.

Zavallı... Önceleri hiçbir iş yapmadan sadece düşünüyordu, bu sefer onca düşüncenin arasında, bir de alacağı zammın hesaplarıyla uğraşmaya başladı.

Bu durum, Genel Müdürlüğe Hilmi beyin tâyin edildiği güne kadar sürdü. Hilmi bey de gelmiş geçmiş müdürlerin hiçbirine benzemiyordu hani. Daireye bir girdi mi, rüzgârından masalardaki evraklar uçuyor, adımlarının sesinden pencereler zangırdıyordu!

— İki haftaya kalmaz bu da eski müdürlere dönmeye... diye aramızda bahse girişenler vardı.

Hattâ en kıdemlimiz Müslüm baba:

— İki hafta bile sürmez, diyordu. Ne müdürler gördü bu daire... Sabahdan dimdik girenlerin, akşam iki buklüm çıktıklarını çok biliriz!

Hiç de öyle olmadı. Bizim omuzlarımız çöktükçe, Hilmi bey dikleşti, biz adımlarımızı sürdükçe, Hilmi beyin topukları binayı sarsmaya başladı, sonunda sabrı taşmış olacak ki, geldiğinin haftasında hepimizle güzelce bir haşladı!

— Burası resmî bir daire midir, yoksa Darülaceze midir arkadaşlar? diye bir patlayış patladı ki, değmeyin gitsin! Canların biraz yahu, devletin verdiği parayı hak eden insanlar olun! Vatandaşın bir günde gelen şikâyet mektubu sayısı kadar iş, sizden bir haftada çıkmıyor! Bun-

dan sonra hepimizi çıta gibi görmek istiyorum karşım! Büyük bir gayretle çalışacak, dairemizin şerefine yakışır birer memur olacaksınız!...

— Eh, dedik kendi kendimize, Hasan efendinin memuriyet hayatı sona eriyor galiba!

Hele bu konuşmanın ertesi sabahı Hasan efendiyi her günküden biraz daha yorgun, her günküden biraz daha derberder görünce:

— Garanti istifasını vermeye geldi! diye fikir yürütenler de çıktı aramızdan.

Hiç birimize selâm sabah demeden müdürün odasına doğrulmaz mı?

Bir kahkaha attı Müslüm baba: — Kıyamet dedikleri şimdi müdürün odasından kopacak!

Başlarımız masalardaki evraklara eğili, kulaklarımız müdürün odasında, cümbüşü bekliyoruz. Biz bekleye duralım, üç beş dakika sonra Hasan efendi önemli kişilerin pozunda müdürün odasından çıkıp, masasına geçmez mi? Şaşırdık, kaldık!

— Bre Hasan bu ne cesaret?

Hasan efendi oralı değil. Masasının üstünde on gündür duran evrakı eviriyor, çeviriyor, kendine başını iştin kaldırmayan bir memur süsü veriyor!

Ağzımız açık kaldı. Görevleri icabı müdürle en sık görüşenler bile kapıyı tıklatmak için, kapının önünde yarım saat söyleyeceklerini ezberlemeye çalışıp, titizlikle hazırlanırlarken, bu Hasan efendi nasıl da paldır küldür dalmıştı odaya?

O gün bizlerle hiç konuşmadı Hasan efendi. O günden sonra da konuşacak vakit bulamadı. Sabah daireye geldi mi, önce müdürün odasına dalıyor. Eline bir evrak gelse, nasıl muameleye konması gerektiğini gidip müdüre soruyor. Hani başı ağrısa, hangi ilâcın daha iyi geleceğini müdüre danışıyor. Onun müdürün odasına gittiği kadar sık, biz tuvalete gitmiyoruz bütün gün!

— Eee, artık Hasan efendinin ömrü kısaldı bu dairede, derken, bu laubaliliğe müdür de ayak uydurmaz mı? Hasan efendinin tiryakisi oldu müdür. Günün dörtte üçünü Hasan efendi müdürün odasında geçiriyor, kalan dörtte birinde de müdür, hademe gönderip, Hasan efendiyi odasına istiyor. Bizim pısırik Hasan, bir ay içinde müdürün sağ kolu olup çıktı. Artık işi gücü bıraktık, müdür Hilmi beyle, memur Hasan efendinin arasındaki yakınlaşmanın sebeplerini araştırıyoruz. Hilmi bey gibi kültürlü ve otorite sahibi bir müdürün, Hasan efendi gibi cahil, pısırik, tembel bir memur taslağı ile ne yakınlığı olur? Aile dostluğu desek, bırakın ailelerini, kendileri bile yeni tanıştılar.

Arkadaşlarla aramızda bu durumun tartışmasını yaparken, müdürün odasının gelip de:

— Yahu ne marifetli adammış bizim Hasan efendi, demesiyle mesele aydınlandı.

Üşüşük odacının başına:

— Ne gibi marifetleri varmış?

— Anlatması bile güç. Merak ediyorsanız müdürün kapısındaki anahtar deliğinden hele içerisini bir gözleyin bakalım.

Eğilip baktık ki ne görelim, bizim Hasan efendi ellerini önünde kavuşturmuş, ayakta saygıyla dinlediği müdürünün soluk almak için her susuşunda dizlerini kırmadan:

— Pek haklısınız beyefendicğim! Emir buyurduğunuz gibi velinimetim! gibi sözlerle bel büküyor mu?

Zaten dairede pek işimiz gücümüz yoktu ya, olanlarını da bir kenara çektik, Hasan efendiyi kolluyoruz. Hasan efendi müdürün odasına girince, anahtar deliğinin başında sıra kapmaya koşuyoruz, Hasan efendi kapıya yöneldi mi bir solukta masalarımızda yerlerimizi alıyoruz.

İlk onbeş gün, müdürün karşısında vücuduyla doksan derecelik bir açı meydana getiriyordu Hasan efendi. Dairede müdürün sözcüsü oldu. Aynı ikinci yarısının sonlarına doğru belinl biraz daha fazla bükerek, servis şefliğine yükseldi.

— Tamam, dedi Müslüm baba, bu oğlan yükselmenin kolayını buldu.

Hasan efendinin ismi, dairede «Estetik Hasan» oldu. Estetik Hasan aşağı, Estetik Hasan yukarı! Arkadaşların çoğu gizli bir kıskançlıkla:

— İnsanın kendini alçalttığı mevkiinin yükselmesi akıl alacak iş değil doğrusu, göreceksiniz bu herif günün birinde başımıza müdür de olur! diye dış biliyorlardı. Hattâ kulağımıza gelen söylentilere göre, Estetik Hasan'la boy ölçüşmek için gizli gizli tuvalete gidip, kültürlük yapanlar bile vardı.

O sıralarda Hilmi bey tâyin edilip de, yerine İhsan bey getirilince:

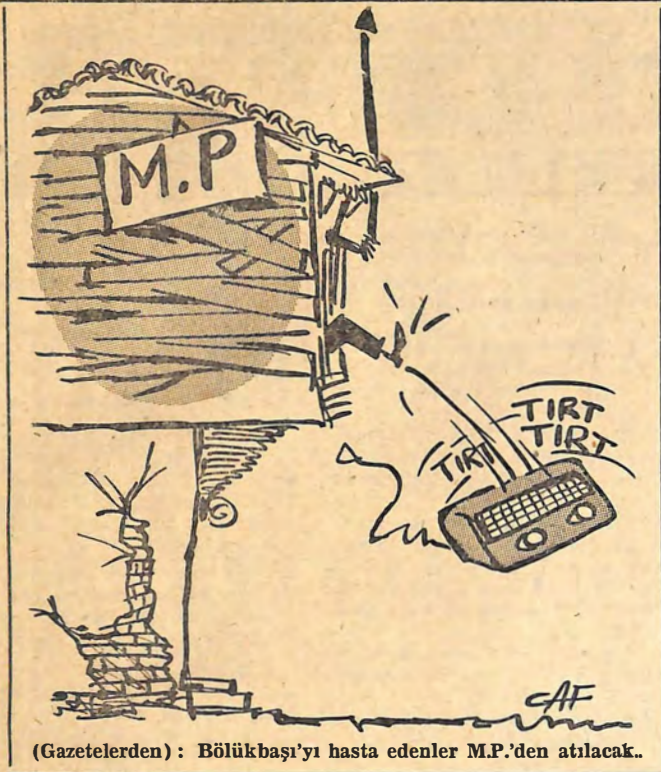
— Eh, dedik, Estetik Hasan'ın İkbal devri kapandı.

Herkes Hilmi bey gibi bel bükcek İnsan aramazdı ya... İhsan be-

Ey kimsesiz âvâre çocuklar... Hele sizler, hele sizler!...

— Tefvik Fikret —

(Gazetelerden) : Bölükbaşı'yı hasta edenler M.P.'den atılacak..

— Tamam arkadaşlar, hemen girebiliriz!

yin işe başlayacağı günü iple çekiyoruz. Bakalım Estetik Hasan durumunu nasıl koruyacaktı!

Eski müdürün gidişinden bir hafta sonra İhsan bey ihtişamla gelip odasına girdi, ardından da elinde bir evrakla bizim Estetik Hasan içeri süzüldü! Oplandık kapının önüne, anahtar deliğinden sırayla içerde oynamaya başlayacak gülünçlü oyunun başlamasını bekliyoruz. Estetik Hasan saygıyla eğilip, kendini takdim etti. Yeni müdür:

— Him, dedi, Hilmi bey bahsetmişti senden. Neler yapabilirsin bakalım?

Estetik Hasan ezile büzüle cevap verdi:

— Kayıt servisi şefiym efendim. İvrak kaydedirim...

Yeni müdür:

— Püf, diye güldü. Onu herkes kaydedir. Başka?...

— Müdürümden aldığım emirleri dairemdeki arkadaşlarıma ulaştırırım...

— Başka?...

— Servisimdakil memurları denetlerim...

— Başka?... Bir şey yapamaz mısın?

— Yaparım efendim, diye mırıldandı Estetik Hasan.

— Ne yaparsın?

— Böyle yaparım...

Müdürün karşısında doksan derece eğildi.

— Bu kadarcık mı?

— Böyle de yaparım efendim...

Katlayıp, kola alınan perdesü gibi eğildi.

— Bunları çok gördük, dedi müdür, başka ne yaparsın onu söyle.

— Bir de bu var beyefendi, bu numaramı ilk defa sizin huzurunuzda yapıyorum.

Havada bir perende atıp, ayaklarının üstüne düştü.

Fakat yeni müdür, şimdiki kadar nelerini görmüş olacak ki, pek önemsemedi:

— Başka?...

— Bunu nasıl bulacaksınız efendim?

Havada ikl ileri, bir geri perende atıp, top gibi ayaklarının üstüne indi.

— Bu iyi, dedi yeni müdür, sizinle çalışabileceğim galiba...

Hasan efendi onbeş yıl yarı memur, yarı palyaço gibi çalıştı, biz de bir o kadar zaman yarı sirk, yarı resmi daire olan iş yerimize devam ettik. Son avans kanunu ile de Hasan efendiyi âniden kaybettik.

Geçenlerde bir Ada vapurundaki gösterileri sırasında rastladım kendisine. Memuriyeti neden bıraktığını sordum:

— Boşver, dedi, ayda otuzbeş liralık bir avans için, günde otuzbeş kere perende atmaya değmez. Allah razı olsun İhsan beyden... Onun gayreti sayesinde sizin ayda aldığınız otuzbeş lirayı, ben şimdiki bir senasta kazanıyorum!

Vedat SAYGEL

— N'olur abla, sevabınıza şunu da dağıtıver kuşlara!

Teksas

Teksas'ı ziyaret etmekte olan bir kuzeyli soruyordu:

— Sizin memleket her zaman böyle cehennem gibi sıcak mıdır?

Teksaslı başını salladı:

— Ne münasebet! Bizim iklim çok kararsızdır buralarda... Böyle cehennem sıcakken kuzey rüzgârları eser ve kutuplar kadar soğuk ortalık... Meselâ, ister inanır ister inanmayın, günlerden bir gün kendime kahve hazırlıyordum böyle sıcak bir havada... Tam kahveyi kaynatmış bardağa döküyordum ki kuzey rüzgârı esmeye başladı ve kaynar kahve bir buz parçası halinde bardağa düştü. Ve azizim inan olsun bu buz parçası hâlâ ılıkta...

Pembeli kadın

Paris'e işlerini düzeltmek için gelen Marius, Boulogne ormanına o gün serinlemek için gitmişti...

— İstersen inan bana, dedi arkadaşına. Arkası dönük pembeli kadın var ya, onunla şahane bir gece geçirdim!

— Olmaz böyle şey! Atıyorsun canım! O Meclis Başkanının karısıdır...

— Ne? Bak ne mütevazı kadımmış dostum! Bana bundan hiç bahsetmedi...

Leylek

Küçük Lucienne annesine sorar:

— Anne, ben dünyaya nasıl geldim?

— Seni bir leylek gagasında getirdi!

— Ya sen?

— Beni de Noel baba getirmiş.

— Ya babam?

— Onu da çöp tenekesinde bulmuşlar kızım, büyük anneni, büyük babamı da leylekler getirmiş...

— Peki, anneciğim, bizim ailede hiç normal doğum olmamış mı?

it Adası

MUZAFFER İZGÜ

— 5 —

Deli:

— Ulan deyyus Molla, diye bağırdıkça köylü ver ediyormuş yumruğu delinin orasına burasına.

— Ulan sen Molla'ya dil uzatır-sın ha!...

— Yahu, gözümle gördüm, vallaha da biliâha da Zehra'nın çırılçıplak yatıyordu.

— Hüs ulan deli bok! Zaten Allah seni çarptığı kadar çarpmış, bari bi-zi çarptırma.

— Yahu bu Molla denen it ırz düşmanı...

— Vurun ulan şu deliye!

— Yahu bu Molla namussuz...

— Vurun ulan şu kafadan sakata!

Döve döve bayılmışlar deliy! Molla, üzerine bir örtü alıp, gizlen-diği yerden çıkmış:

— Duayı fazla ettik, diyormuş kendi kendine...

Delinin babası, Molla'nın ayağına kapanmış:

— Aman Mollam, biz ettik sen etme. Bakma delinin kusuruna...

Molla çok korkmuş. Onun için:

— Alın gidin siz onu köye. Ben burada gıza okurum, o orada akıl-lanır, demiş.

Deliyi köyüne götürürlerken sey-retmiştim. Deli:

— Bırakın ulan, şu Molla'nın a-na-sını avradını... diye bağıryordu.

Deli, bizim Molla'mıza bu kadar kötü lâf eder de, biz çocuklar durur muyuz? Köyden çıkana dek taşla-dık. O gece babama, deliye taş at-tığımızı söylediğim zaman, bana:

— Yaşsa oğlum, böyle dinsiz de-lilerin hakkından ancak daş gelir, dedi.

Molla köyden giderken, tam üç koca denkle gitti. Babama sordu-ğunda:

— Hüs ulan çarpılın, Molla'nın ki-taplarıdır onlar, demişti.

Yine bir gün, kara cübbesi tozdan bembeyaz olmuş, başındaki beyaz sarığı kırdan kapkara olmuş Molla'nın biri, biz Cevizlikte oynarken ö-nümüzden geçti. Böyle Molla'lara ilk yapılacak şey, onun elini eteği-ni öpmek olduğu için ne kadar ço-cuk varsa koşuştuk yanına, eline sa-rıldık. Birimiz bırakıyor, birimiz ya-pışıyorduk bu terli çamurlu pis el-lere... Molla:

— Berhudar olun oğlum, su gibi aziz olun oğlum, diyordu.

Sonra, çocuklar arasında bir ma-raton yarışıdır başladı. Birbirmize çelmeler taka taka, yumruklar ata-ta koşuyoruz... Kim daha önce, köy kahvesine varır da, köye bir Mol-la'nın gelmekte olduğunu haber ver-irse, o tüm köyün gözüne girerdi.

Önümde iki çocuk vardı. Hepsini takmış, geçmiştim. Önden gidenin ayağında don olmadığı için bir koşuyordu ki, oğlanın kıçı tozun toprağın içinde, kumda debelenen bir kumruya benziyordu.

— Ha gayret Mehdi!...

Köylünün, babamın, takdîrkar ba-kışları gözlerimin önüne geldikçe, öyle bir aşkla koşuyordum ki, der-ken önümdekini de ektim. Yalnız

donsuz kalmıştı. Bir tepeyi çıktık ve açtık. Biraz daha yetişemezsem, donsuz benden önce varacak ve müjdeyi verecek. Oğlan, biraz daha hızlı koşabilmek için üzerindeki kırk yamalıklı mintanı da çıkardı.

— Vay ulan donsuz!... Allahım bir kuvvet, bir kuvvet... Molla'nın yüzü suyu hürmetine bir kuvvet!...

Donsuz'un soluğu kesilmeğe baş-lamıştı. Kendimi ilerli doğru attım. Elimi uzatıp oğlanı yakalayacağım ama, neresinden tutayım? Kabasına elimi attım:

— Gahbenin dölü, dedi.

En sonunda, elinde salladığı min-tanından yakaladım. Yakaladımı a-ma, mintanın bir ucu benim elimde kaldı, bir ucu onun elinde. İşte o zaman zınk diye durdu Donsuz. Çünkü, o güzelim mintanın yırtılma-sı, onun için bir yaz mintansız gez-mek demektir. Üstelik, anasından da bir temiz odun sopası yerd.

— Senin işte şindî ananı... diye bağıryordu arkamdan ama, ben uç-muştum. Değirmenin önünden ge-çerken bağırdım:

— Hey değirmendeğiler, Molla geliyor, Molla geliyor!...

Kahve ağaçlıklar içersindeydi. Yaz günü yerlere hasırlar serilmiş, herkes uyuyordu. Top gibi gürledi-ğimi hatırlıyorum:

— Hey mllleet... Molla geli-yooooor!... Cevizlikten taraf Molla geliyoor!

Köylü, sanki akrep sokmuş gibi fırladı hasırların üzerinden. İhtiyar-lar bile koltuk değneklerine dayan-maksızın ayağa fırladılar. Kâzım emmi:

— Cevizlikten tarafa, cevizlikten tarafa, diye bağıryordu.

Kadir emmi ise:

— Yanlış ulan köylü yanlış, me-şelikten tarafa, meşelikten tarafa, diyordu.

Millet, kahvenin önünde şaşkın şaşkın bir o tarafa, bir bu tarafa koşuyordu.

— Ulan cevizlikten tarafa!...

— Ulan meşelikten tarafa!...

Milletin bu kargaşalığı arasından Donsuz geldi, tozuyla, toprağıyla ü-zerime çöktü:

— Ulan senin!...

Biz oğlanla, dalaşmağa başladık. Köylü, hâlâ bir o yana, bir bu yana

koşuyor. Hele, ihtiyar Himmet da-yı, hapisanelerde volta atanlar gi-bi, boyuna manevra yapıyordu kah-venin önünde. Hepsinin akıllısı oy-muş ki:

— Ulan soralım bakalım, Ceviz-lik mi, Meşelik mi? dedi.

— Cevizlik Himmet dayı, Ceviz-lik, dedim.

En arkada biz kalmıştık. Köylü, sanki Cevizliğin orada altın dağıtılı-yormuş gibi koşuyordu. Değirmen'in önünden geçerken Köse dahil, büt-ün değirmen o tarafa doğru koş-mağa başladı... Bu koşu, bir din, bir ehli salıp koşusuydu... Kim ö-nce varır, kim önce öperseydi Mol-la'nın elini, duanın okkalısını da o alırdı.

O sakallı, o bell kamburlaşmış ih-tiyarlar bile, canlarını dişlerine tak-mışlar, arkalarından gâvur kovalı-yormuş gibi, dere tepe silindir gibi geçiyorlardı...

Molla'nın yanına ilk varan Hıdır oldu. O hızla, bir atılış atıldı ki Mol-la'nın üzerine, o da, Molla da yolun bir karış tozunun içine yuvarlandılar. Molla, tozdan topraktan kurtul-mağa çalışırken, köylü eline yapış-ıyordu. Bir öpen, bir daha, bir daha öpüyordu... Havanın sıcaklığıyla, to-zun yapışkanlığı bir araya gelince Molla'nın yüzü görünmez oldu kir-den. Bu kez köylü, bu mübarek kir-den alıp yüzüne gözüne sürme-ğe başladı. En sonunda Muhtar em-mi:

— Yürü Mollam, deyince, millet el etek öpmeyi bıraktı.

Molla'nın kolundaki çıkını, âzâdan Bulgaryalı Hüsmen aldı:

— A be, deymeyin çıkına. Sona büle büle ederim, siz diyor, bir ta-raftan da eliyle dilsiz küfürler sal-lıyordu:

— A be deymeyin be, bunun için-de kitap vardır bel...

Sonunda Kel Reşo, böyle mukad-des bir adamın, mukaddes çıkını bir göçmenin götürmesine razı ol-madığı için:

— Ver çıkını, yoksa senin Bulgar-yalı gibi ananı, dedi.

— A be ne süversin? Ne istersin anamdan? Ben senin ananı...

Köylüler, biraz ilerle Molla'yla beraber gittiği için bu kavgayı gör-müyorlardı.

— Bak ulan Bulgaryalı, ver diyo-rum o çıkını bana!

— A be, ben aptesi yeni tazele-mişim be!...

— Ulan senin götünde bir barnak bok varken...

Bulgaryalı, çok kızdı bu söze:

— A be benim götümde bok ha!...

— Senin ya...

— A be açarım, görürsün o za-man...

— Geç ulan, pis şeyinin heveslisi miyim? Get de sen onu çoban i-sa'ya aç.

— A be ne demek istersin sen?

— Kes lan işte, şindi sen o çıkı-nı veriyon mu, vermiyon mu?

— Vermiyorum.

Boğuşmağa başladılar. Sonunda çıkın toza toprağa bulandı. İçinden birkaç domates, biraz kuru ekmek, eski yazı bir kitap yere döküldü. Ki-tabın içinde de çıplak bir kadın resmi vardı. Resmi görünce, Kel Reşo da, Bulgaryalı da kavgayı bı-rakarak resmi seyretmeğe koyuldu-lar:

— A be şu zennedeki memişlere bak!...

— Ulan, sen esas göbeğe bak!...

Beni gördüler. Bulgaryalı:

— Ne bakarsın öyle aptal aptal? dedi.

Kel Reşo, şimdiden pazarlığa gi-rişmişti:

— Resmin alt tarafı benim, üst tarafı senin...

— A be, sen ne dinsiz adamsın be. Mullanın haremine hiç el sür-ülür? Helbettekim, Mulla bunu bişey için guymuştur kitabın arasına. Bel-ki muskadır, belki büyüdür...

Resmi, kitabın arasına geri kopy-dular. Koymadan evvel, ikisi de kes-kin muskaya tekrar tekrar bakıp öp-tüler. Bulgaryalı:

— Bayıra kadar ben, ondan soñra sen çıkını taşı, dedi.

Kalktılar ve koşmağa başladılar. Kalabalığa değirmenin yanında ye-tişti. Molla önde, köylüler arkada düğün alayı gibi gidiyorduk. Herkes elini önünde kavuşturmuş, küçük adımlarla bu mukaddes adamı takip ediyordu. Babamın yanına yaklaştım:

— Baba, Molla'nın geldiğini ben haber verdim ha, dedim.

Yanaklarımdan öptü, kıcıma şa-kamsı bir tekme salladı.

Molla'yı en yeni hasırını üzerine buyur ettiler. Bir kova su getirerek, elini yüzünü yıkadılar. Bu arada Kah-veci Deli Mestan, köylünün ve Mol-la'nın gözüne girmek için pınardan getirdiği bir kova buz gibi suyu Mol-la'nın başından aşağı döküverdi.

— Şindî rahatlan işte Mollam, de-di.

Molla, buz gibi suyun tesiriyle bir karış havaya fırladıysa da, köylü bu-nu Molla gelir gelmez uçuyor zan-nederek eteklerine yapıştılar. Him-met dayı:

(Devamı var)

A K B A B A

* Haftalık Siyasal Mizah Mecmuası *

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Abone bedeli: Yıllığı 50 Altı ay-lığı 25 lira. Yabancı memleket-lere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira.

Uçak masrafı ayrıca alınır.

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer caddesi,

No. 8-10 Daire: 3. İstanbul

Telefon : 22 18 11

İLAN FIATI : Kapak içi, san-tümlü 25 lira, iç sayfalar 40

liradır.

Bu gazete Basın ahlâk yasa-sınâ uymayı taahhüt etmiştir.

Fiati : 100 kuruştur.

Bir Dünya Karikatüristi

Jean Bellus Öldü

Dünyaca tanınmış Fransız karikatürcüsü Bellus öldü. Elli altı yaşındaydı henüz. Terzi çıraklığı, tüccar kâtipliği bile yapmıştır. İkinci Dünya Savaşında esir düştü. Esirler kampında tiyatro kurdu, sahneye çıktı.

Bir gün, tesadüfen Napoléon'un yattığı odada yatan Bellus, duvara şu satırları yazmıştır:

«Burada iki büyük adam yattı: Biri ben, öbürü zalim Napoléon!»

— NE METRESİ KARICIĞIM, SADECE ARKADAŞIMIN KARISI!!

— DURUN ÇAĞIRAYIM... SİZİ EVSAHİBİ SANDI DA...

— ZAMAN NE ÇABUK GEÇİYOR... ŞUNUN STRİP-TEASE YAPTIĞI GÜNLER GELDİ HATIRIMA...

MİLLETLER GÜLÜ YÖR

— Başka çorba getir, bunun içi boncukla doldu!...

GERÇEKLER

Eğer fısıltı ile konuşursanız bazı insanlar her söylediğinize inanırlar.

Eğer elinizden çatalı yere düşürürseniz misafir geliyor demektir. Eğer çatalardan biri kayıpsa misafirler gidiyor demektir.

Eğer ömrünüzde kimsenin cenazesine gitmemişseniz onların da sizinkine gelmesini bekleyemezsiniz.

Kocalar fotoğrafçılara benzerler; bütün istedikleri sâkin durmanız ve güzel görünmenizdir.

Karım yemeği çok ilerletti doğrusu; etli patatesteki etler şimdi hep aynı boyda doğranmış bulunuyorlar.

Alaska öyle soğuktur ki, Eskimolar kışı geçirmeğe Sibirya'ya giderler.

Amerika'dan şimdiye kadar para yardımı istemediklerine göre Merih'te hayat olamaz.

Varis

Arkadaşına anlatıyordu:
— Doktor muayeneden sonra bende varis olduğu teşhisini koydu. Sonradan varisim filân olmadı, sadece pantolon cebimdeki dolma kalemden mürekkep sızdığı anlaşıldı.

Sû'rat felâkettir!

Paris'te trafik polisi, çok hızlı giden bir otomobilin peşine düşmüştü. Son model araba korkunç hızla gidiyordu. Yetişmek imkânsız gibiyken aniden yol tıkanı ve polis kaçağı sıkıştırdı. Çılgın şoförün yanına gitti, tabancasını göstererek:

— Müşö! dedi. Eğer birisini öldürmeğe niyet ettiğinizse, bu tabancayı alın işinizi çabucak görürsünüz!...

— Nasıl, peyniri beğendiniz mi?

Borç

Paris'te bir kahvede çok sık giyinmiş bir erkek, tek başına masada oturan adama yaklaşıp:

— Sayın bay, der, bana beş bin frank borç verir misiniz?

— Ama ben sizi hiç tanı mıyordum ki...

— İşte ben de onun için sizden borç istiyorum. Beni tanıyanlar para vermiyorlar da!...

Ayrılık!

Genç kız, doktor nişanlısından ayrılan arkadaşına:

— Demek bunca lâftan sonra sana verdiği hediyeleri de geri istedi ha? der.

Oteki içini çeker:

— Yalnız onunla kalsa iyi! Bir de otuz iki vizitesinin faturasını yollamaz mı?

Eros

Amcası yeğenine soruyordu:

— Beş genç kıza birden nişanlandığını duydum, nasıl oluyor bu?

Yeğen omuzlarını silktili:
— Amcacığım, aşk ilâhı Eros beni makineli tüfekle vurmuş olacak.

— Bey banyo yapıyor!...

Sepet ve kafa

Biri, ötekine sordu:

— Ne diye kafana bir kâğıt sepeti geçirdin Allahaşkına?...

— Bana bak, ben kafamı kaldırıp kâğıt sepetine atarsam bu seni ilgilendirmez.

Beşinci

Kulüpte bir konuşma:

— Bu akşamki poker için beşinciye ihtiyacınız var!

— Dördüncü demek istiyorsunuz herhalde?...

— Hayır, hayır beşinci. Zira oyun uzun sürerse insan hem susuyor hem acıkıyor.

Reklâmınızı
Gazete ve dergilerle
Değerlendirin

BASIN
İLÂN
KURUMU

Yurt içi ve
Yurt dışı
Reklâmlarınız için
hizmetinizdedir.

GENEL MÜDÜRLÜK :

Cağaloğlu, Türkocağı
Caddesi No. : 1
İstanbul.

Telefon : 27 66 00 - 27 66 01

Telgraf adresi :

BASINKURUMU

(Basım : 10674 — 23)

Adamımız CEYMİS BONT

8

ROBOTUN KAVRAMA-
SIYLA BONT, GÖĞSÜN-
DEKİ BOMBALARI ELİ-
NE ALIR...

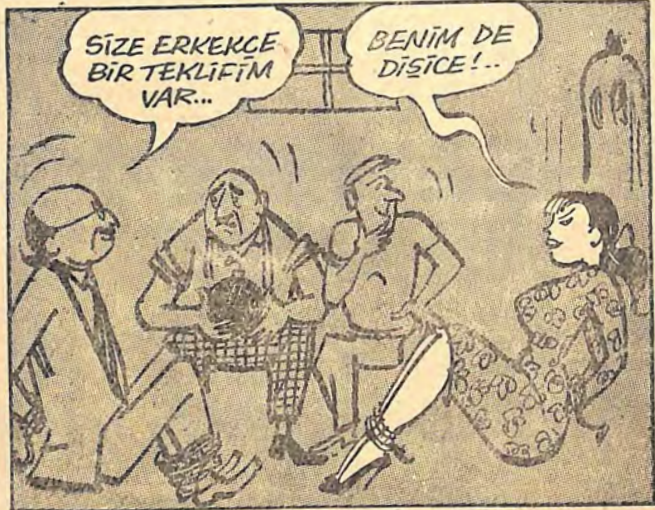
DR. NO ÇAKIR-
MADAN ATEŞ-
LEME DÜĞME-
SİNİN ÜSTÜNE
OTURMAK İSTER-
SE DE, Mİ-MO-ZA
ENGEL OLUR!..

ADAMIMIZ BONT, ELİNDEKİ
BOMBA SAYESİNDE HEPSİ-
Nİ HIZAYA GETİRİR...

BONT İLE İŞBİRLİ-
Ğİ YAPAN TEKNİK-
ERLER, DR. NO İLE
Mİ-MO-ZA'YI BAĞ-
LARLAR.

BENİM DE
DİŞİCE!..

5 KİM.
KALDI...

RÖMÖRKÜ KAM-
YONA BAĞLAYAN
CONTANIN GEV-
ŞETİLMESİ...

RÖMÖRKÜN AYRILMA-
SINI ÇAKMAYAN BONT, E-
MİN ADIMLARLA KÖŞ-
KE GİRER.

HAFTAYA:
Denizler Hakimî!

Dünya Karikatürleri

-MÜKEMMEL, MÜKEMMEL... ŞİMDİ
BİR DE YAZINI DENEYELİM!..

-AMA KARICIĞIM, HANI EVLENDİKTEN
SONRA ÇALIŞMAVI BIRAKACAKTIN?..

-EVLENDİĞİNİ DUYDUM, DOĞRU MU?..
-AYRILDIM BİLE...

-BURNUNDAKİ HALKAYI GÖRDÜN MÜ?..
-YOOOK... BURNUNA BAKMADIM Kİ...

-KİRAYI BENİM YERİME ONLAR
ÖDÜYOR!

Kuruluşunun 25. yılında

30.000.000 lira İstihsal
46.000.000 lira Sermaye
İhtiyat ve Karşılıklarıyla

Türk Teşebbüsünün Başarılı Bir Örneği

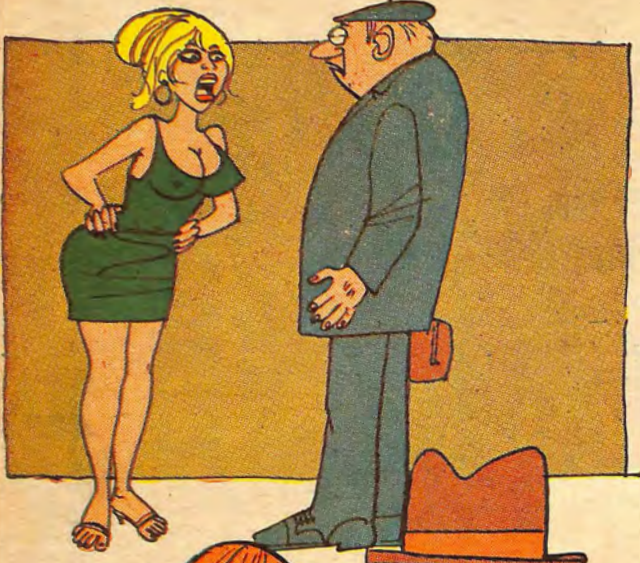

25
YIL

DOĞAN SİCORTA

no 1377

Akhaha

-NAMUSSUZ HERİF!!
-SAKIN ARKANA BAKMA KOCACIĞIM, BU SEFER SANA DEĞİL!..

-HAYDİ GÜLE GÜLE KOCACIĞIM...BEN BUGÜN YATAKTAN ÇIKMAYACAĞIM...

-SAKIN LÂKİRDİYA DALMA... BİRAZDAN BOĞULACAĞIM ...

-KUZUM, GÖRDÜNÜZ MÜ?.. BUNUN İÇİNDEKİ NEREYE GİTTİ ACABA?..